

7. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

15. ÚNORA 1998

Z obsahu:

Obdivuhodná manifestace kubán- ského lidu

Katecheze
Jana Pavla II.
28. ledna 1998
– strana 2 –

Co s gordickým uzlem?

Jak sloučit uznany
princip svobody
a požadovaný prin-
cip tolerance?
– strana 4 –

Našel se kámen, na kterém odpočivala Panna Maria

– strana 5 –

Z tiskové konference s Janem Pavlem II. během letu na Kubu

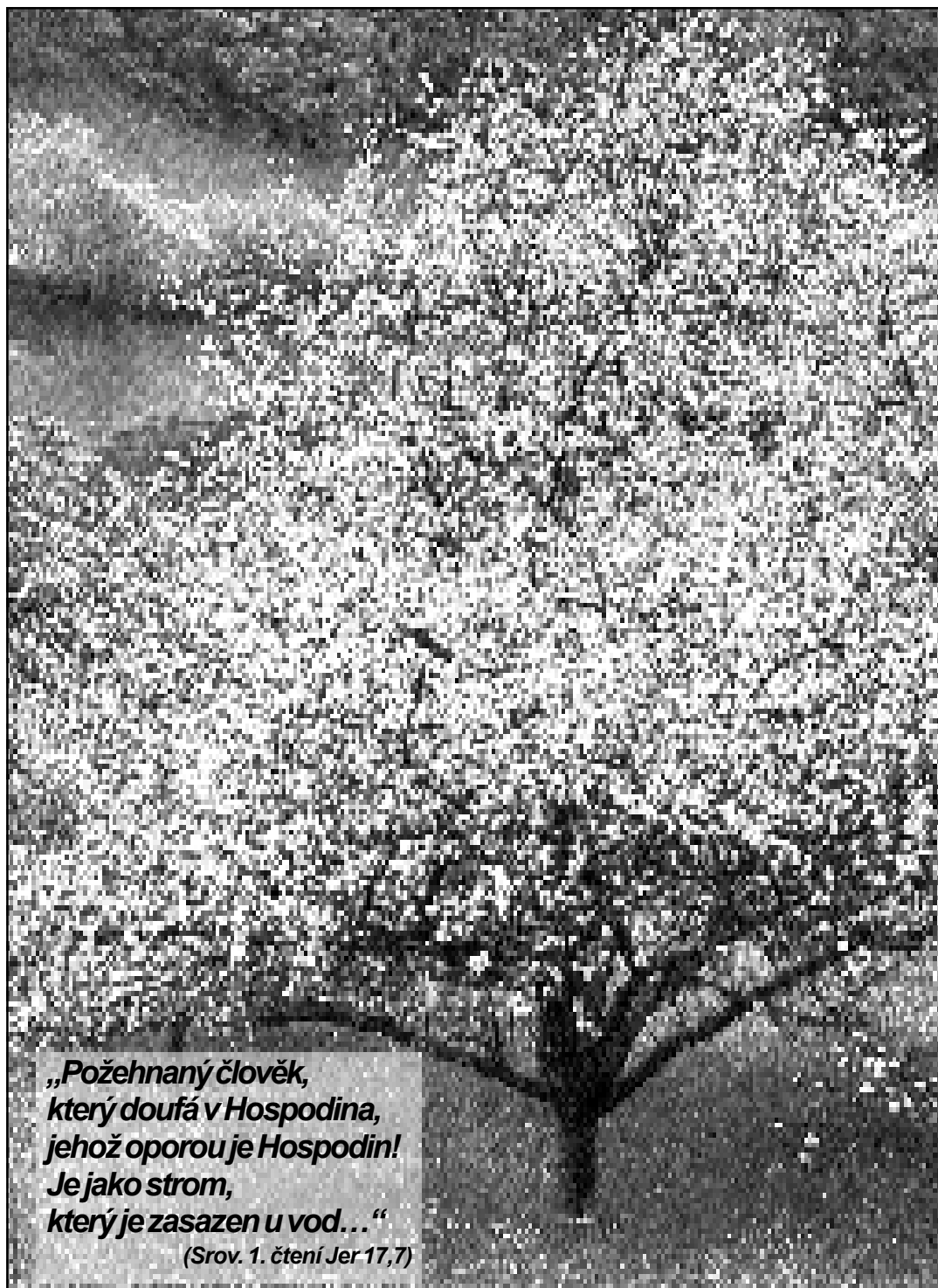
– strana 5 –

Vznešenost svatého růžence

– strana 6 –

Dvě překvapení

Co překvapuje
vydavatele němec-
kého katolického
měsíčníku „Christ
von Morgen“
– strana 9 –

**„Požehnaný člověk,
který doufá v Hospodina,
jehož oporou je Hospodin!
Je jako strom,
který je zasazen u vod...“**

(Srov. 1. čtení Jer 17,7)

Obdivuhodná manifestace kubánského lidu

VELKÁ UDÁLOST SMÍŘENÍ ● HISTORICKÁ ETAPA NOVÉ EVANGELIZACE

Především jsem se vrátil z Kuby z nezapomenutelné pastorační návštěvy, kterou jsem vykonal na žádost biskupů i samého prezidenta republiky. Pán chtěl, aby papež navštívil onu zemi a přinesl posilu církvi, která tam žije a hlásá evangelium. Jemu především patří můj dík, který se pak vztahuje na celý Boží lid, od něhož se mi dostalo v minulých dnech vytrvalé duchovní podpory.

Kubánský lid se smířil i se svou historií i se svým posláním

Obracím se s myšlenkou zvláštní vděčnosti na pana prezidenta Kubánské republiky dr. Fidela Castra Ruz a na ostatní veřejné činitele, kteří mi umožnili tuto apoštolskou pouť. S velkou láskou děkuji biskupům ostrova, počínaje havanským arcibiskupem kardinálem Jaime Ortegou, stejně jako kněží, řeholníkům a řeholnicím a všem věřícím, kteří mi připravili dojemné přijetí.

Vždyť hned od svého příjezdu jsem byl obklopen manifestační účastí lidu, která udivila i ty, kteří znají jako já nadšení latinskoamerických národů. Toto setkání bylo výrazem dlouhého očekávání, dávného

Na velkém náměstí Revoluce José Martího v Havaně jsem viděl obrovský obraz Krista s nápisem: *Ježíši Kriste, v tebe důvěřuji!* Vzdával jsem díky Bohu, že právě na tom místě pojmenovaném po »revoluci« našel místo ten, který přinesl světu autentickou revoluci, totiž revoluci Boží lásky, která osvobozuje člověka od zla a nespravedlnosti a dává mu pokoj a plnost života.

Přišel jsem na Kubu, abych vzdal hold tamní církvi a utvrdil ji v její cestě

Odebral jsem do kubánské země, kterou Kryštof Kolumbus definoval jako »nejkrásnější, kterou kdy lidské oči viděly«, především proto, abych vzdal hold tamní církvi a utvrdil ji na její cestě. To je církev, která prodělala velmi obtížné údobí, ale vytrvala ve víře, v naději a v lásce. Chtěl jsem ji navštívit, abych s ní sdílel její velkou duchovní hloubku, její radosti i její utrpení, abych jí dal nové evangelizační podněty.

Přišel jsem jako poutník pokoje, aby se rozeznělo uprostřed onoho ušlechtilého lidu trvalé poselství církve: Kristus je Vykupitel člověka a evangelium je zárukou autentického rozvoje společnosti.

Ve městě sv. Kláry: dík Bohu za dar rodiny

První mše svatá, kterou jsem na kubánské zemi s radostí slavil v městě Santa Clara, byla díkůvzdáním za dar rodiny, a to v duchovní návaznosti na velké světové setkání rodin minulý říjen v Riu de Janeiro. Chtěl jsem projevit solidaritu kubánským rodinám tváří v tvář problémům, které na ně klade současná společnost.

Setkání s mladými v Camagüejí: nezapomenutelný svátek naděje

V Camagüejí jsem mohl mluvit k mladým s vědomím, že být mladým katolíkem na Kubě bylo a zůstává velkou výzvou. Jejich přítomnost uvnitř kubánského křesťanského společenství je velmi významná, ať už jde o velké události, nebo o každodenní život. Myslím s vděčností na mladé katechety, misionáře a pracovníky charity i jiných sociálních akcí.

Setkání s mladými Kubánci bylo nezapomenutelným svátkem naděje, během něhož jsem je vybízel, aby otevřeli svá srdce a celou svou existenci Kristu, překonali mravní relativismus a jeho důsledky. Posílám jim opětovně upřímný výraz své sympatie a své povzbuzení.

Univerzita v Havaně – svět kubánské kultury: poselství »otců vlasti«

Na univerzitě v Havaně jsem se setkal za přítomnosti prezidenta Fidela Castra s představiteli kubánské kultury. Ta byla během pěti století vystavena různým vlivům: španělskému, africkému, vlivu skupin, které se sem přistěhovaly, a pak tomu nejvlastnějšímu, americkému. V posledních desetiletích to byla marxistická a ateistická ideologie. V hloubce však její fyziognomie nazývaná »kubánskost« zůstala vnitřně poznamenaná křesťanskou inspirací, jak dosvědčují četné postavy katolických kulturních osobností přítomných v celých dějinách Kuby. Mezi nimi vyniká Boží služebník Felix Varela, kněz, jehož náhrobek se nachází právě ve velké aule univerzity. Poselství těchto »otců vlasti« je více než kdy jindy aktuální a ukazuje cestu syntézy mezi

vírou a kulturou, cestu výchovy k svobodě a odpovědnosti svědomí lidí, schopných vést dialog a zároveň být věrný základním hodnotám jedince a společnosti.

V Santiago de Cuba to byla vysloveně pouť k nohám »Panny Marie de la Caridad de El Cobre«

V Santiago de Cuba, v sídle primase, se má návštěva stala výslovně poutí. Tam jsem totiž uctil patronku kubánského národa, Virgen de la Caridad de El Cobre. S radostí a vnitřním dojetím jsem konstatoval, jak velkou lásku mají Kubánci k Matce Boží a jak Panna Maria představuje skutečně, tu a tam v různých obměnách, symbol a oporu víry kubánského lidu a jeho bojů za svobodu.

V tomto kontextu lidové zbožnosti jsem vybízel, aby vtělili evangelium – poselství autentického osvobození – do svého každodenního života, aby žili jako křesťané plně zapojení do společnosti. Před sto léty byla před Virgen de la Caridad vyhlášena nezávislost země. Touto poutí jsem jí svěřil všechny Kubánce ve vlasti i v zahraničí, aby vytvářeli společenství stále více oživané opravdovou svobodou, společenství skutečně prosperující a bratrské.

Ve svatyni sv. Lazara a v havanské katedrále

Ve svatyni sv. Lazara jsem se setkal se světem bolesti, kterému jsem přinesl Kristovo posilující slovo. V Havaně jsem pak mohl pozdravit představitele kléru, řeholníků a řeholnic i angažovaných laiků, které jsem povzbudil, aby se velkodušně dali do služeb Božího lidu.

Měl jsem to potěšení zvěstovat Kubáncům evangelium naděje

Boží Prozřetelnost chtěla, aby nástupce apoštola Petra

Pokračování na str. 5

přání lidu, který se v něm jako by smířil s vlastní historií a svým posláním. Pastorační návštěva byla událostí velkého duchovního, kulturního a sociálního smíření, při němž nechyběly blahodárné plody i v jiných rovinách.

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 17,5–8

Toto praví Hospodin: „Prokletý člověk, který spoléhá na člověka, kdo za svou oporu pokládá smrtelníka, svým srdcem odstupuje od Hospodina! Je jako jalovec na pustině: nic dobrého se mu neukáže, svůj domov má v suchopárné poušti, v solném kraji, kde nelze bydlet.

Požehnaný člověk, který doufá v Hospodina, jehož oporou je Hospodin! Je jako strom, který je zasazen u vod, který své kořeny vyhánil k potoku; když přijde vedro, nestrachuje se, jeho listí zůstává zelené, ani v suchém roku nemá starosti, nepřestává nést ovoce.“

2. čtení – 1 Kor 15,12.16–20

Bratři! Káže se o Kristu, že vstal z mrtvých. Ale jak potom mohou říkat někteří z vás, že vzkříšení mrtvých není? Jestliže tedy mrtví nevstávají, ani Kristus nevstal. A nevstal-li Kristus, vaše víra nemá cenu, protože pak jste ještě ve svých hříších, a jsou ztraceni i ti křesťané, kteří už zesnuli. Máme-li naději v Krista jen v tomto životě, pak jsme nejubožejší ze všech lidí. Ale Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kteří zesnuli.

Evangelium Lk 6,17.20-26

Když si Ježíš vyvolil dvanáct apoštolů, sestoupil (s hory) a zastavil se na rovině. A s ním velký zástup jeho učedníků a velké množství lidu z celého Judska, z Jeruzaléma i z tyrského a sidónského pobřeží. Ježíš se zahleděl na své učedníky a řekl: „Blahoslavení, vy chudí, neboť vaše je Boží království. Blahoslavení, kdo nyní hladovíte, neboť budete nasyceni. Blahoslavení, kdo nyní pláčete, neboť se budete smát. Blahoslavení jste, když vás budou lidé nenávidět, když vás vyloučí ze svého středu, potupí a vaše jméno vyškrtnou jako proklaté kvůli Synu člověka. Radujte se v ten den a jásejte, máte totiž v nebi velkou odměnu; vždyť stejně se chovali jejich předkové k prorokům!

Ale běda vám, boháčů, neboť už máte své potěšení. Běda vám, kdo jste nyní nasyceni, neboť budete hladovět. Běda vám, kdo se nyní smějete, neboť budete naříkat a plakat. Běda, když vás budou všichni lidé chválit, vždyť stejně se chovali jejich předkové k falešným prorokům!“

Myšlenka na neděli

BLAŽENÁ NOUZE

Zamyšlení nad tím, co spojuje tři dnešní čtení

Běda vám, když vás budou všichni lidé chválit.

Setkání se třemi učiteli, které ti dnes církev posílá, ti má umožnit, abys nahlédla, jak zálužný je vliv falešných proroků. Pros Ducha svatého, aby ti pomohl otevřít srdce tak, že ti žádný předsudek ani žádná náklonnost nebude bránit v opravdovém poznání, které může dát směr i sílu tvým krokům.

Prorok Jeremiáš ti představuje dva protikladné obrazy: jalovec, který živoří ve vyprahlé solnaté pustině, a proti němu košatý strom zasazený u vody, chráněný před nepohodou a plný dobrého ovoce. Ve skutečnosti je tu řeč o lidském srdci. Pokud se drží svého Boha, pobývá u Řeky života, může se spolehnout, že nezakusí sucho a žár. Zdá se ti nepochopitelné, jak někdo může dát přednost solné poušti před úrodnou nížinou? Je to tím, že se dal obelstít a přiklonil se k *falešnému prorocství*.

První falešné prorocství vyslovil Had již na samém počátku a všechna ostatní, co jich dosud bylo, jsou jen jeho pokračováním a obměnou: Nevěřte Bohu, udělejte podle svého, *pojezte, a budete jako Bůh*⁽¹⁾. Z touhy po bohorovnosti vyhledává člověk ustavičně zakázané ovoce a tím se sytí.

Kdo chce být jako Bůh, nesnáší pravého Boha. Proto se *jeho srdce odvrací*, protože Boha nechce. Nechce být obrazem svého Stvořitele, nýbrž chce si sám stvořit boha podle svého obrazu. Aby si zvykl na to, co je absurdní, zbavuje se pravého Boha pomalu, po krůčcích. Nejdříve si říká, že Bůh je někde hodně daleko. Pak k tomu přidá, že v té dálce, kde je, o člověka ani nemá zájem. Nakonec dochází k přesvědčení, že člověk je ponechán sám sobě, aby se naučil chovat se sám k sobě jako bůh. Když se tak odvrátí od Božích pramenů, co jiného mu zbývá, než si namlouvat, že si sám našel lepší prameny a ty že jsou neméně vydatné. Kdo jiný jej v tom může utvrdit, než *falešní proroci*. Proto je vítá, kdekoliv se ukážou, a tito proroci vítají svoje naslouchače, neboť jen tak se mohou navzájem utvrdit ve svém klamu, že jsou *sytí*, že jsou *bohatí* a že mají všechny důvody, aby se sami ze sebe *radovali a smáli* a snaží se tak zapome-

nout a nemyslet na to, že jsou jen *suchým jalovcem uprostřed solné pouště*.

Jenže Bůh není daleko. Bůh je zde. To, že jej nevidíš, je pro jeho nekonečnou vznešenost, která se nemůže vejít do tvých omezených smyslů. A totéž platí i o jeho nesmírných darech. Aby však dokázal i těm, kteří si namlouvají, že Bůh je daleko, tak daleko, že jej už nemohou potřebovat, *stal se jedním z lidí*⁽²⁾, sám přišel až k nim, aby je osobně obdaroval svým slovem pravdy, nasýtil svým vlastním Tělem a naplnil opravdovou radostí ze svého zmrtvýchvstání. Ačkoliv *k vlastním přišel, svoji ho nepřijali*⁽³⁾. Aby se nemuseli zřici svého klamu, raději upřou božství Bohu, který se vtělil a je hmatatelně blízko. Vadí jim zázrak jeho zmrtvýchvstání, vadí jim zázrak jeho proměnění. Raději zůstávají *nejubožejšími z lidí*.

Ti pak, kteří *nespoléhají na smrtelníky* a veškerou *důvěru skládají v jedinou oporu, a tou je Hospodin*, jeví se vedle lidí sebou a světem nasycených jako chudí a hladem strádající blouznivci. Jejich chudoba je však pouhou skutečností, že sami ze sebe nemají nic, a všechno, co mají a jsou, je od Boha. Jejich hlad je hladem duše, kterou nemůže nasýtit nic, dokud nespočine v Bohu. Jejich smutek je smutek lítosti, že je tak mnoho těch, kteří jsou *jalovcem na solné poušti*.

Odtud je rozdělení, o kterém mluví tvůj Pán, to je důvod, proč ty, kteří jsou jeho, lidé tak *nenávidí, vyloučí ze svého středu, tupí a jejich jméno hanobí*. Nejsi-li z nich, nediv se tomu, že ti nerozumějí, oni ti ani nechtějí porozumět. Kdyby tě přijali, všechno to, čím se obklopili, by se jim zhroutilo. Nechceš-li se sytit jejich stravou, jsi pro ně nepříjemnou výstrahou, že potřebují jiný, pravý pokrm. Jsi pro ně výčitkou již tím, že existuješ. Nemohou snést nic, co je usvědčuje, že jejich sytost, bohatství a smích jsou jenom prázdné idoly a fikce.

Blaze ti, *když se neřídiš radami svévolníků*⁽⁴⁾, blaze ti, jestliže *jak laň po bystré vodě*⁽⁵⁾ hladovíš a žízniš po pravém živém Bohu a nezkeslené pravdě jeho slova; blaze ti, jestliže se pro svou bezvýhradnou oddanost Ježíši Kristu a jeho církvi znelíbíš těm, kteří tleskají jen sobě navzájem. Tvůj Pán ti připravuje království, dá ti svůj pokrm, *zasadí tě jako strom u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas*⁽⁴⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Gen 3,5; ⁽²⁾ Fil 2,7; ⁽³⁾ Jan 1,11;

⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 1.; ⁽⁵⁾ Ž 42,2

Co s gordickým uzlem?

Narůstající vnitrocírkevní spory se netýkají jen nějakých podružných věcí, ale mohou se dotýkat i samé podstaty víry a církve. Situace v některých místech vypadá jako neřešitelný gordický uzel. Co s ním?

Musíme se učit, jak uplatnit v praxi všeobecně **platné principy**.

K **uznaným** principům patří princip svobody náboženství a svobody svědomí. K **požadovaným** principům patří princip tolerance k svobodě svědomí všech jedinců a také ke svobodě společenství a seskupení, do kterých se jednotlivci podle svého vnitřního přesvědčení sdružují, pokud přitom neporušují normy všeobecně uznávané mravnosti.

Co se tím myslí?

Římskokatolická církev má svou hierarchii, svá trvalá dogmata, věří ze svého vlastního vnitřního přesvědčení, že má a musí pod vedením Ducha svatého vykládat Písmo svaté, cítí se být zavázána své tradici, ve které vidí přítomnost Ducha svatého, nezbytnou pro růst, rozvoj církve a věrnost jejímu původu. Proto chápe sama sebe jako **jednu, svatou, katolickou a apoštolskou církev**. To ji dělá tím, čím je.

Můžeme však pozorovat skutečnost, že je nemálo lidí, kteří se v této církvi narodili, kteří v její církevní praxi vyrostli, někteří dokonce studovali teologii a přijali kněžské svěcení, ale v průběhu doby se začali od církve nějak distancovat.

Dogmata, např. mariánská, nebo dogma o neomylnosti, ale i jiná dogmata teologická a kristologická ztratila pro některé pokřtěné katolíky (laiky i kleriky na všech stupních) svou jednoznačnou vypovídací hodnotu a oni je začali mimo předanou víru církve interpretovat novým způsobem a po svém. Již Pius X., kterého církev prohlásila za svatého, pokládal za povinnost ze svědomí vydat dokument o takových svévolných in-

terpretacích. Tento dokument se jmenuje *Pacendi Dominici Gregis* a obsahuje odsouzení modernistických bludů.

Po této encyklice se znovu sevřely pevnější řady uvnitř církve. Zdálo by se, že se církev někde uzavřela jakoby do ghetta. Ale ve skutečnosti v tomto prostředí došlo k velkému heroickému nasazení, které mělo význam pro světovou církev, pro podporu misí a církví v diaspoře. Právě tady vyrostlo mnoho duchovních povolání.

Druhý vatikánský koncil vybídl k dialogu s jinými křesťanskými náboženstvími i se světem. To je jistě velká šance. Ale nezbytným předpokladem je intelektuální poctivost nejvyšší kvality. A tou je **pravda**.

Chceme-li stavět mosty, musíme mít především pevné mostní pilíře. Když jsou tyto nosníky zpuchřelé, most se zhroutí do řeky a proud času jej nenávratně odnese. Mostním pilířem je pravda.

Ale *co je to pravda?* Nepokoušejí se dnes někteří lidé nově interpretovat dogmata proto, aby je přizpůsobili moderní vědě? Nejsou to právě vážné pokusy o záchranu víry?

Kdo chce takto zachraňovat víru, staví sám sebe **nad** víru a zapomíná, že nikoliv **on** zachrání víru, ale naopak **víra** zachrání jeho.

Jak tedy sloučit uznaný princip svobody a požadovaný princip tolerance?

Když každý přemýšlí o svém světovém názoru, definuje nově svou příslušnost. Kdo nechce stát za učení římskokatolické církve, musí se zcela vážně ptát sám sebe, kterému světovému názoru odpovídá jeho přesvědčení, a pro ten se svobodně rozhodnout. Tak se gordický uzel

rázem rozetne. Kdo jako křesťan vystačí bez papeže, bez neomylného učitelského úřadu, bez pevných dogmat a je přesvědčen, že je **sám dostatečně kompetentní**, aby si vykládal Písmo, proč se má nutit a trápit v církvi a nejde poctivě za svým vlastním přesvědčením? Může se přece svobodně připojit k nějakému přiměřenějšímu světovému názoru.

Někdo namítne, zda tím nevyklučujeme, aby mohl spolu růst plevel a pšenice, jak to říká evangelium Matoušovo v 13. kapitole. Zde nejde o to, že bychom někoho chtěli vylučovat.

Jistě, jednotlivec se nemůže stát soudcem nad druhými. Všichni jsme náchylní k tomu, mýlit se. Ale církev jako celek nepodléhá bludům. A jestliže já církvi jako celku upírám autoritu, že je zavázána bdít nad pokladem víry, vlastně k této církvi nepatřím, protože jí nechci dát svůj svobodný souhlas. A pak už je to otázka pouhé důslednosti a věrohodnosti. Ostatně u Matouše v 10. kapitole čteme: *Nedomnívejte se, že jsem přišel, abych přinesl pokoj. Nepřinesl jsem pokoj, nýbrž meč. Neboť jsem přišel rozdvojit syna s otcem, dceru s matkou, snachu s tchyní; lidé z vlastní rodiny se s člověkem znepřátelí.* Současně ovšem dále platí, že *Bůh dává slunci svítit na dobré i na zlé, na spravedlivé i nespravedlivé.* Katolická církev se svým přesvědčením neztotožňuje s celým lidstvem. Ale přesto chápe sebe samu jako *Světlo národů – Lumen gentium*.

Na konci horského kázání je varování, které nesmíme přehlížet: *Dům těch, kteří nestaví na skále, se zhroutí, a jeho pád bude veliký.*

Podle *principu svobody svědomí* může každý dát své úplné ANO *jedné, svaté, katolické, apoštolské církvi*. Že tento souhlas dát můžeme a chceme, je velký dar Boží milosti. Nejsm ovšem osvobozen od náchylnosti k odporu. Tady jsou

Mnozí katolíci učinili v těchto letech zkušenost exodu, zažili následky konformismu vůči ideologiím, vyzkoušeli si, co to znamená očekávat spásu, svobodu a naději od světa. Jak vypadá život bez Boha a svět bez víry, věděl člověk dosud pouze teoreticky. Nyní byl skutečností postaven tvář v tvář. Na této prázdnotě jsme mohli znovu poznat bohatství víry a její nezapustitelnost.

Joseph Ratzinger

velmi užitečná slova sv. Pavla z listu k Efezanům:

Hleďte svou sílu v Pánu, v jeho všemohoucnosti. Oblečte se do plné výzbroje Boží, abyste mohli čelit ďábovým nástrahám. Vedeme přece zápas ne proti nějaké obyčejné lidské moci, ale proti knížatům a mocnostem, proti těm, kteří mají svou říši tmy v tomto světě, proti zlým duchům v ovzduší.

Proto vezměte na sebe plnou Boží výzbroj. Jen tak budete moci odolat, až bude zle, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy pevně opásáni kolem beder životem podle pravdy, oblečeni do pancíře spravedlnosti, obuti odhodlaností, jakou dává evangelium pokoje. Vždy se chraňte vírou jako štítem. Tak budete moci uhasit všechny ohnivé šípy Zlého. Vezměte si také prilbu spásy a meč Ducha, to je slovo Boží.

Při každé příležitosti prostě a modlete se, jak vám to vnuká Duch. Budte v tom velmi bdělí a vytrvale se modlete za všechny křesťany a také za mne, abych bez okolků zvěstoval tajemné pravdy evangelia a mluvil neohroženě, jak je mou povinností.

Kéž Bůh sám mečem Ducha rozetne »gordický uzel« podle své božské moudrosti a síly.

P. Vilém Studer
Z SKS přeložil -ra-

Z tiskové konference s Janem Pavlem II. během letu na Kubu

Na otázku, co zamýšlí papež říct kubánskému lidu o lidských právech, Svatý otec odpovídal:

Vy víte velice dobře, co si myslím o lidských právech a co mohu odpovědět na toto téma: to, co jsem řekl již dříve v tolika zemích, Mexikem počínaje a Polskem v r. 1987 konče. Je jasné: lidská práva jsou základní práva, která tvoří základ každé civilizace a každé řádné občanské společnosti. Byl jsem nositelem tohoto přesvědčení a tohoto úkolu ve prospěch lidských práv v Polsku i v jiných zemích, v konfrontaci se Sovětským svazem, se sovětským systémem, s komunistickými a totalitářskými systémy. Je to dlouhá historie kolem lidských práv a nic jiného napsat nemůžete.

Co byste chtěl slyšet od Fidela Castra při této historické návštěvě?

Chci slyšet vždy a všude pravdu. Chci, aby mi řekl prav-

du, tu pravdu, která je mu vlastní jako prezidentovi, jako vůdci, jak se říká, revoluce. Chci slyšet také pravdu o jeho zemi, o vztazích mezi církví a státem, o všem, co je důležité. Kubánský prezident ví velice dobře, kým je papež, a když jej pozval, znamená to, že myslel ještě dříve na to, co bude moci říci. Ale nesmíme také zapomínat při této návštěvě, že je zde rovněž Boží Prozřetelnost, která řídí osudy světa, lidstva, národů, jednotlivců. Myslím, že my dva se musíme vrhnout do záměrů Prozřetelnosti. Svět zcela určitě není řízen a veden pouze od nás, ale také od Boží Prozřetelnosti a dějiny světa nejsou jen dějinami národů a států, ale také dějinami spásy.

Co si myslíte o Che Guevarovi, protagonistovi kubánské revoluce?

Teď se nachází před Božím tribunálem. Nechejme to na našem Pánu, aby zhodnotil jeho zásluhy. Jsem přesvědčen

o tom, že určitě chtěl posloužit chudým.

Cítíte se ve formě pro tuto cestu?

Určitě jsem starší, než v roce 1979. Ale zatím si mě Boží Prozřetelnost udržuje. Pokud se chci dovědět něco o svém zdraví nebo o svých nemocech, musím si přečíst noviny.

Je možno postavit vedle sebe revoluci Kristovu a revoluci Castrovu?

Začneme od slova revoluce, protože toto slovo je mnohoznačné: Může být revoluce Kristova, revoluce Castrova, anebo také revoluce Leninova. Je tedy dvojí civilizace: revoluce Kristova znamená revoluci lásky; naopak jiné revoluce jsou revoluce nenávisti, pomsty a obětí.

L'Osservatore Romano
23. 1. 1998

MANIFESTACE KUBÁNSKÉHO LIDU... – Pokračování ze str. 2

mohl vykonat v hlavním městě Kuby Havaně historickou etapu nové evangelizace právě v neděli, kdy liturgie předkládá slova proroka Izaiáše: *Duch Hospodinův je nade mnou, abych přinesl chudým radostnou zvěst (Lk 4, 18)*. Byla mi dopřána ta radost zvěstovat Kubáncům evangelium naděje, poselství lásky a svobody v pravdě, které Kristus ustavičně nabízí mužům a ženám všech dob.

Jak nepřipomenout, že tato návštěva nabyla zvláštní symbolické hodnoty vzhledem k zvláštnímu postavení, jaké Kuba zaujímala ve světových dějinách v tomto století? Z tohoto hlediska má pouť na Kubu – tak očekávaná a trpělivě připravovaná – znamenala mi-

možná plodnou chvíli pro seznámení se sociálním učením církve. Několikrát znovu a znovu jsem chtěl zdůraznit, že podstatné prvky učení církve o člověku a společnosti patří také k dědictví kubánskému národu, neboť je zdědil od otců vlasti, kteří je čerpali z evangelijních kořenů a vydali o nich svědectví až ke krajní oběti. Papežská návštěva přišla, aby dopřála opět hlasu křesťanské kubánské duše. Jsem přesvědčen o tom, že tato křesťanská duše představuje pro Kubánce nejvzácnější poklad a nejjistější záruku komplexního rozvoje směrem k pravé svobodě a míru.

Ze srdce přeji církvi na Kubě, aby měla k dispozici stále více prostoru pro své poslání.

Eucharistická slavnost na náměstí Revoluce – příznačné poselství: Obrácení sv. Pavla je hluboká, ustavičná a svatá revoluce, platná pro všechny časy.

Zdá se mi příznačné, že velká závěrečná eucharistická oběť na náměstí Revoluce se konala v den obrácení svatého Pavla. Téměř jako by to naznačovalo, že obrácení velkého apoštola je hluboká a svatá revoluce, platná pro všechny časy. Každá skutečná obnova začíná obrácením srdce.

Svěťuji Panně Marii všechny touhy a přání kubánskému lidu a úsilí církve, která s odvahou a vytrvalostí pokračuje ve svém poslání ve službě evangelia.

L'Osservatore Romano
29. 1. 1998

NAŠEL SE KÁMEN, NA KTERÉM ODPOČÍVALA PANNA MARIA

Izrael: Izraelští archeologové věří, že našli objekt důležitý pro křesťanství: uprostřed mezi Jeruzalémem a Betlémem kámen, na kterém odpočívala Panna Maria.

Byla to práce ve spojení s novými židovskými stavbami, o nichž se dnes hodně diskutuje, v Har Homa – Araby nazývaném Džebel Abu Ghneim vně Jeruzaléma, která odkryla zbytky byzantského chrámu a kámen, na kterém odpočívala, jak se traduje, Panna Maria, když byla na cestě do Betléma večer před narozením Páně před 1998 lety.

Nález byl objeven, když chtěli vybudovat vodovod přes Olivovou horu, v půdě se našly zbytky mozaiky a mramoru kolem skály, na které měla údajně odpočívat Panna Maria.

Byzantský chrám se nalézal vedle kláštera Mar Elias, vedle místa, kde je dnes hlavní silnice mezi Jeruzalémem a Betlémem.

Chrám se datuje do pátého století a byl svého času jedním z největších. Byl navštěvován poutníky po mnohá staletí předtím, než byl zničen a opuštěn.

Stát Izrael se chce nyní s církví řecko-ortodoxní pokusit sehnat peníze, aby mohl ruiny učinit turistickou atrakcí ve spojení s oslavami 2000 letého výročí narození Ježíše Krista.

Panorama 6,
přel. prof. dr. Josef Mana

Úcta k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie – cesta k Bohu (2)

Jedním z posledních v pořadí vzniku mariánských svátků je svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Tento svátek zahrnuje v sobě celé Mariino tajemství, tj. lásku Panny Marie k živému Bohu, k vtělenému Slovu, svému Synu a našemu Spasiteli, a lásku Panny Marie k údům mystického Kristova těla, ať už jsou zatím poutníky na této zemi, nebo se očisťují v očistci od svých vin a časných trestů, nebo jsou již v domě Otcově, kde na něho patří s láskou a radují se s Kristem, pro Krista a v Kristu.

Ano, tajemství Mariina Srdce je souhrnem všech jejích tajemství, umožňuje nám, abychom rozjímali v kontemplaci celé Kristovo tajemství a abychom o něm rozjímali s láskou, jakou chovají k živému Bohu a nebeskému Otci srdce lidí na

zemi, v očistci i samých blažených v nebi.

A protože podstata Boží lásky je v Duchu svatém a láska a tajemství Mariina Srdce je těsně spjata s láskou Ducha svatého, odvažují se říct, že Mariino Srdce je bělostným a zářivým paprskem této božské lásky: lásky, kterou je Bůh, protože Bůh je Láska.

Úcta k Neposkvrněnému Srdci, ať už soukromá, nebo veřejná, se zakládá na Písmu svatém, tzn. obě formy této úcty mají svůj původ v Duchu svatém, který je nejvyšším autorem Písma svatého a také duší mystického Kristova těla – církve.

Svatý Lukáš v druhé kapitole, když končí vyprávění o klanění pastýřů a pak když popisuje nalezení Ježíška v chrámě, píše, že Maria všechny ty věci uchovávala ve svém

srdci a rozjímala o nich (srov. Lk 2, 19-51).

Ta, která oděla lidskou přirozeností Otcovo vtělené Slovo, které se stalo jejím Synem, medituje o všem, co se jeho týká, stejně jako bude rozjímát o všech jeho činech a o všech jeho slovech. Její srdce je schránkou nebeských pokladů, o kterých se zmiňuje sv. Lukáš a hlavně svatý Jan. Ti svatí nejsou ještě s to prozkoumat tuto schránku, tyto meditace nebeské Matky. Ale když přemítají, ať už o jejích darech, nebo o Duchu Nového zákona, o němž Pán řekl ústy proroků, že dá lidem nové srdce, že vymění jejich srdce kamenné a dá jim srdce z masa, že bude sám jejich učitelem, a když při tom uvážíme, že Maria není pouze nejvznešenějším stvořením Nové úmluvy, ale přímo její Archou, místem, kde se setkává Bůh s člověkem, dospívají k závěru, že její meditace – modlitba byla jejím rozhovo-

rem s Otcem o Ježíši a s Ježíšem o Otci a o lidech, kteří tolik potřebují jeho milost a jeho milosrdenství.

Když uvážíme božskou prostotu těchto myšlenek, vidíme, že se zrodily ze zbožného rozjímání o evangeliu, a tak rozpoznáváme, jak velice je Neposkvrněné Srdce Panny Marie hodno lásky a následování: právě to dělali a dělají zbožní a upřímní ctitelé nebeské Matky. Ve skutcích a slovech Panny Marie, zvláště pak v jejím MAGNIFICAT nacházejí něco jako láskyplný žár, jímž plane její Neposkvrněné Srdce.

Skutečně, MAGNIFICAT je jako píseň milenky pro milence, je to zpěv lásky Neposkvrněného Srdce, je to symfonie, která nás uvádí sladce do rozkošné Boží zahrady; je manifestací Neposkvrněného Srdce a současně mateřským pozváním k jeho následování, úctě a lásce.

B. Bover, zbožný a vzdělaný syn sv. Ignáce, sebral asi 400 myšlenek a titulů církevních otců, učitelů Církve, světců a mystických autorů, kteří vyšli z údajů evangelia a pohroužili se do hlubokého rozjímání o Srdci Ježíšově a Mariině a vybudovali tak na jejich skutcích a na jejich příkladu veřejnou úctu k Nejsvětějšímu Srdcím. Říkám Nejsvětějšímu Srdcím, protože velmi často obě Srdce vystupují v jeho spisích pospolu, tak jak jsou spojena v Duchu svatém – Lásce pro celou blaženou věčnost. Nicméně nechybí těch myslitelů a spisovatelů, kteří upírají svou pozornost zvláště k Mariinu Srdci. Jsou takoví, a je jich mnoho, zvláště v některých obdobích dějin církve dokonce jejich počet převyšoval počet mystiků Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Uvedu jen některé texty, které se mi jeví plně opravdového vnuknutí a významné z hlediska křesťanské nauky. Čteme ve Zjeveních sv. Brigity, která se těší v církvi velké úctě, že Ježíš řekl této své věrné služebnici:

Vznešenost svatého růžence

I. Rozjímání o tajemstvích nás připodobňuje Ježíši

Hlavní péčí křesťanské duše je podle sv. Ludvíka Grigniona z Montfortu úsilí o dokonalost. Máme být věrnými napodobovateli Boha jako jeho milé děti, uvádí Apoštol. Tato povinnost je obsažena ve věčném rozhodnutí o našem předurčení jako jediný prostředek, jímž můžeme dojít věčné slávy. Sv. Řehoř Nysenský praví jemně, že jsme malíři. Naše duše je napjatým plátnem, na němž máme štětcem malovat. Ctnosti jsou barvy, jež mají vyzvednout lesk obrazu, a originál, podle kterého máme malovat věrnou kopii, je Ježíš Kristus, živý Obraz, jenž dokonale představuje věčného Otce.

Když malíř chce namalovat podobiznu přirozeně, tak si postaví před oči pravou tvář a při každém tahu štětce na ní pohlí-

ží. Podobně má i křesťan mít vždy na očích život a ctnosti Ježíše Krista, aby myslel pouze na něho a konal jen to, co se s ním shoduje.

Svatá Panna uložila sv. Dominikovi hlásat věřícím při růžencové modlitbě svatá tajemství života Páně tak, aby se Kristu nejen klaněli a oslavovali ho, nýbrž hlavně aby upravili svůj život a své jednání podle jeho ctností. Děti napodobují své rodiče, když je sledují, a učí se mluvit, když naslouchají jejich řeči a odpovídají jim. Sledováním práce svého mistra se učeň učí jeho řemeslu. Tak účastníci společné modlitby svatého růžence zbožně uvážují o ctnostech Ježíše Krista v patnácti tajemstvích jeho života. Přitom se stávají podobní svému božskému Mistru za přispění milosti a přímluvy svaté Panny.

Mojžíš rozkázal Božimu lidu na přání samého Boha, aby nikdy nezapomněl na dobrodiní, jímž byl zahrnut. Boží Syn má ještě větší důvod nám uložit, abychom vryli do svého srdce a měli stále před očima tajemství jeho života, jeho utrpení a jeho slávy. Dobrodiní, jimiž nás zahrnul, ukazují jeho nesmírnou lásku nám, které spasil. Jedině Boží Syn nám smí říci: „Všichni, kdo kráčíte touto cestou, zastavte se a uvažte, zda byla kdy bolest podobná bolestem, jež jsem snášel z lásky k vám. Vzpomeňte si na mou chudobu a ponížení, myslíte na myrhu a žluč, jež jsem pil za vás při mém utrpení.“

Tato slova nás vedou, abychom se nespokojovali s ryze ústní modlitbou ke cti Božího Syna a svaté Panny, nýbrž snažili se ji modlit s rozjímáním o posvátných tajemstvích.

(Tomáš Bahounek OP,
podle sv. Ludvíka Grigniona
z Montfortu)

»Srdce mé Matky bylo jako mé Srdce. Mohu říci, že moje Matka a já jsme jako jedno Srdce pracovali na vykoupení lidského pokolení.«

V díle STIMULUS AMORIS (Osten lásky), připisovaném sv. Bonaventurovi, ale pocházejícím od B. Giacomina da Milano, čteme tuto skvělou větu: »Celé dílo spásy vytrysklo ze srdce Mariina.«

Gotfried Admontensis tvrdí se stejnou jasností a pevností: »Duch svatý svěřil Marii všechny dary milosti a všechny je shromáždil v jejím Srdci, protože tak mohla přispět ke spáse duší (MI 174,986).«

A mohl bych pokračovat a citovat tolik zanícených vyjádření sv. Gertrudy, sv. Mechtildy, sv. Bernardina Sienského, ale omezím se na jednu strofu středověké básně od neznámého autora:

**Nádobo milosrdenství,
plná všeho dobra,
obětovaná za dobré i zlé,
která všem žehnáš
a uděluješ pokoj.**

Shrňme tedy: Svatí spisovatelé a mystikové viděli v Srdci Panny Marie Boží ráj, eden nového Adama, a archu úmluvy, schody do nebe, trůn Královův, chrám Boží, pramen milosti... a všichni je nazývají: Svaté Srdce, Srdce zářící, Srdce panenské, Srdce mateřské, Srdce královské, Srdce nejčistší a konečně: Srdce Neposkvrněné, což je titul nejsladší a nejvýstižnější.

Až do XVII. století rostla soukromá úcta, kterou začal apoštol Jan. Nezáleží na tom, že spíše než o kultu mluvíme o soukromé a místní účtě. Ale v XVII. století se tato soukromá úcta obdivuhodně rozrostla díky aktivitě sv. Jana Eudes v některých krajinách a v některých řeholních společnostech. Dostala veřejný ráz a získala svůj mešní text i text v církevních hodinkách.

Když Pius XII. během kruté světové války v r. 1942 zasvětil lidský rod Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, ustanovil jeho svátek pro celou církev na 22. srpna, oktávu Nanebevzetí Panny Marie. (V nové úpravě liturgického kalendáře slaví se tento svátek v sobotu po svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.) Uvedme si několik údajů o vývoji liturgické úcty k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Je to výraz něžné synovské úcty k Srdci Matky Boží, ale má své učitele, své apoštoly, kteří se těší nejvyšší autoritě: sv. Bernarda, sv. Antonína Paduánského, sv. Bernardina Sienského, sv. Antonína Clareta a především sv. Jana Eudes.

Sv. Jan Eudes začal slavit patronát ní svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie ve svých mužských i ženských kongregacích již 20. října 1644. Toto slavení schválil biskup v Autunu pro svou diecézi v r. 1648. Jeho příklad a především horlivost sv. Jana Eudese následovala řada francouzských biskupů, kteří stanovili tento svátek v r. 1688 na 8. února. Můžeme říct, že od r. 1672 již tento svátek zobečněl v celé Francii. V r. 1773 schválil Klement XIV. zvláštní formulář římského breviáře pro Nejčistší Srdce Panny Marie. To bylo první apoštolské schválení. Po jansenistické bouři jej znovu schválil Pius VI. pro některé diecéze a řeholní společnosti, které o to požádaly. Konečně úplné a všeobecné potvrzení svátku Nejčistšího Srdce Panny Marie provedl Pius VII. v r. 1805 a ještě slavnostněji Pius IX. v r. 1855, který tento svátek vybavil novým mešním textem a novým propriem breviáře. Od tohoto dne díky zbožnosti Pia IX. a apoštolátu velkého misionáře Nejčistšího Srdce Panny Marie sv. Antonína Clareta se do celého katolického světa rozšířila tato nebeská úcta. Konečný triumf tomuto kultu připravila zjevení Panny Marie ve Fatimě.

Správně bylo řečeno, že tak jako zjevení v Paray le Monial dala triumfovat účtě k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, tak zjevení ve Fatimě byla úsvitem všeobecného triumfu úcty k Nejčistšímu Srdci Panny Marie.

Velký znalec fatimských zázraků P. L. de Fonseca SJ napsal v r. 1943: »Když nyní s odstupem 25 let hodnotím Fatimu jak celkově, tak v jejích jednotlivých okolnostech, bezprostředních plodech i světovém ohlasu, stále více se ukazuje jako neočekávané a udivující zjevení Mariina Srdce, plného ohně lásky k Bohu, plného něžnosti a soucitu s ubohým hříšným lidstvem.« Tato slova nepřímou potvrdil Pius XII., když již v r. 1942 zasvětil lidstvo Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

(Pokračování příště)

Lateránská bazilika

LATERÁNSKÁ BAZILIKA OPRAVENA

**Jen jedna bílá skvrna na stropní fresce připomíná pu-
mový atentát z léta 1993. Bomba ukrytá v autě vybuch-
la před Lateránskou bazilikou a těžce poškodila její fa-
sádu. Opravy byly nyní ukončeny.**

**Opravy řídil německý umělecký historik, který vede od-
dělení byzantského, středověkého a moderního umění
vatikánských muzeí, Arnold Nesselrath (45). Při roz-
hodování, zda se mají fresky po poškození pouze za-
konzervovat, nebo obnovit podle původních originálů,
zvítil druhý postup. Fresky pocházejí z let papeže Sixta
V. (1585-1590). Opravené dnes působí světlejším do-
jmem než dříve. Jednu z figur však nebylo možno ob-
novit. Ta nyní tvoří bílou skvrnu.**

**Po restauraci gigantické Michelangelovy fresky PO-
SLEDNÍ SOUD V SIXTINSKÉ KAPLI jsou nyní na
řadě také fresky na stěnách, které mají být dokončeny
do zahájení milostivého léta 2000. Nyní byly dokonče-
ny opravy fresek Povolání apoštolů a Horské kázání.
Všechno lešení muselo být rychle odstraněno do 6. led-
na pro slavnost křtu dětí papežem Janem Pavlem II.
Nyní budou následovat fresky Křest a Pokušení Kristo-
vo. Tyto fresky jsou o 30 let starší než Michelangelo-
va a jejich obnova je obtížnější. Jde také o rozličné
malířské techniky a materiály. O Velkém jubileu bude
Sixtina v plné kráse.**

Jan Schidelko, Der Sonntag

„Poslední soud“ v Sixtinské kapli

Garabandal – varovný prst Boží (8)

Prorockví o konci časů (ne o konci světa!) v Garabandalu

Panna Maria stále varuje své děti, aby se nevzdalovaly od Boha. Vede ji k tomu mateřská láska. Tuto mateřskou úlohu přijala pod křížem. Proto mluví Panna Maria dětem v Garabandalu o brzkém konci časů, o konci časů, který vůbec nebude znamenat konec světa. Mluví o tom, že návrat jejího Syna je už v dohledu, jde dokonce tak daleko, že určuje počet zástupců svého Syna na zemi do jeho příchodu, aby obnovil svoji vládu nad světem.

Když se zpráva o smrti Jana XXIII. dostala do Garabandalu, rozezněl se umíráček. Conchita se svou matkou Anicetou a s paní Ortizovou byly právě na cestě do kostela. Přítom došlo k následujícímu rozhovoru: – Papež zemřel, řekla matka. – Ano, papež zemřel, ještě budou tři papežové, dodala Conchita. – A tím se rozhovor skončil. Ale doma to paní Anicetě nedalo pokoj a chtěla o tom vědět něco víc. V přítomnosti paní Ortizové se o tom nechtěla zmiňovat. – Odkud to víš, že budou jen tři papežové? – Od přesvaté Panny, budou vlastně čtyři, ale ten jeden se nebude počítat, odpověděla Conchita. – A proč se nebude počítat? – To neřekla, prostě se nebude počítat. Také řekla, že jeden z nich bude vládnout krátkou dobu. – Anicet se dále ptala: – Nebude se snad počítat ten, který bude papežem jen krátkou dobu? – To nevím! – A co bude potom? – To neřekla. – A chvíli bylo ticho. Potom Conchita pokračovala: – Svatá Panna o tom mluvila vícekrát a také řekla, že její Syn se vrátí na zem, ale jestli to bude hned po tom třetím papeži, to nevím. – Je to všechno? – Ano. Také řekla, že oddělení křesťanů se sjednotí a že bude jen jedno nábožen-

ství. – Anicet uzavřela rozhovor otázkou: – Jsi si tím jista? – Ano! – vyšlo s naprostou jistotou z úst dcery, která vždy mluvila pravdu. – Byla bych opravdu ráda, kdybys o tom nic nemluvila. Rozumělas? – Ano! – Paní Anicet si přála, aby se už o tom nemluvilo, protože to přesahovalo horizont její znalosti a její představitosti. Toto se dověděl autor této knihy přímo od paní Anicety v přítomnosti její dcery. Bylo to večer 13. listopadu 1965 po prvním zjevení. Při tomto rozhovoru byly přítomny paní Alžběta Weberová a Eloise Deguia, které toto poselství hluboce dojalo, a nevěděly, co si mají myslet o tom papeži, který se nebude počítat, jak řekla přesvatá Panna.

Právě o tomto se hodně spekulovalo. Jestli se jedná o papeže Jana Pavla I., jehož pontifikát byl hodně krátký a žádným důležitým rozhodnutím vůbec nezasáhl do církevních dějin, nebo se jedná o nějakého nezákonného vzdoropapeže; zůstává to ukryto z Boží prozřetelnosti a najevo to vyjde, až přijde čas, který Bůh určil. V každém případě řekl Ježíš, že shromáždí všechny rozptýlené ovce a potom bude jedno stádo a jeden pastýř. Je to příslib, jehož vyplnění nespočívá v moci úředníků ani v moci církve. Ježíš sám to uskuteční.

Kdy Pán znovu přijde na naši zem? Přijde k soudu, takové je učení církve. Ale potom, jak říká jeden teolog a mystik naší doby, se bude rozhodovat jen mezi nebem a peklím, žádné království Boží na zemi nepřichází v úvahu. Tedy – uzavírá autor – Ježíš přijde ještě jednou před koncem světa, a tento jeho druhý příchod se bude shodovat s triumfem Neposkvrněného Srdce Mariina. Jeho příchod bude také vel-

kým triumfem Eucharistie. Tento teolog zdůrazňuje, že žijeme na konci časů, ale že to nebude konec světa.

Nemodlíme se za to každý den v Otčenáši „Přijď království tvé“? Teologické úvahy na toto téma jsou opravdu učené. Před koncem prvního tisíciletí se o tomto příchodu hodně mluvilo, vznikaly také různé směry jako millenismus (učení o tisícileté říši) nebo chiliasmus, oba tyto směry církev odsoudila jako bludné. Dnešní teologie o tom raději mlčí a nepouští se do žádných spekulací na toto téma.

Dnes je mnoho sekt, které si toto biblické poselství vzaly za své a hodně o tom mluví a dovedou pro to získat mnoho lidí. Z obavy, aby se církev nedostala na tyto sektářské pozice, aby se s nimi neztotožňovala, všeobecně se o tomto příchodu Kristově nemluví, ačkoli při každé mši sv. se za tento příchod Kristův modlíme: „Na tvůj příchod čekáme.“

Vypadá to tak, jako by Ježíšova Matka Panna Maria dávala určité podněty v tomto směru, aby i katolická církev se o to začala zajímat, a tak vzala vítr z plachet různým sektám, které získávají pro sebe mnoho bezradných lidí. Může Garabandal do těchto problémů vnést nějaké světlo? Autor si myslí, že ano.

Druhý příchod Kristův se může uskutečnit jen tehdy, když země bude napřed očištěna od zla.

19. června 1962 oznámil anděl dětem, že následující noci se jim na kamenité cestě zjeví přesvatá Panna, a žádal, aby lidé s nimi nešli na vrch, ale zůstali stát u posledních domů. Jenom Jacinta a Marie Loli směly jít ten den ke zjevení. Conchita měla nějaké problémy s kolenem a ležela doma v kuchyni. Byla u nich také pří-

tomna teta Maximina, ale zpozorovala, že se dítě dostalo do extáze. Slyšela, jak Conchita říká: – Tak proto pláčou Jacinta a Marie Loli!

Lidé, kteří zůstali stát u posledních domů, viděli, jak se Jacinta a Loli vracely zpět, měly rozšířené oči, jako kdyby chtěly od sebe odehnat něco hodně zlého. Nechtěli povědět, proč při zjevení tolik křičely a plakaly, jenom řekly tolik, že příští noc se bude zjevení opakovat; tak jim to řekl anděl.

Na druhý den byl svátek Božího Těla. Na noční zjevení mohla Conchita doprovázet obě kamarádky. Lidé zase měli zůstat stát u posledních domů. Děti šly po kamenité cestě dál a brzy bylo slyšet srdce jímací křik. Kněz františkán, který právě v té době dával v Garabandalu lidové misie a byl při zjevení přítomný, vyzval lidi, aby se modlili. Když se začali modlit, křik ustával a atmosféra byla klidnější. Když se přestali modlit, děvčata zase začala zoufale křičet. Protože byla jasná měsíční noc, bylo tři děvčata dobře vidět, klečela na kolenou na kamenité cestě, v rovině jabloně a bylo rozumět jejich slovům. Marie Loli křičela: – Ať malé děti raději předtím zemřou, aby to nezažily! – Conchita zase volala: – Ať je dána lidem možnost, aby se předtím vyzpovídali! –

Tato událost tak zapůsobila na lidi, že na druhý den šli všichni k svátostem. Od dětí se během dne dověděli, že viděly trest. V čem ta katastrofa spočívá, to nedovedly lidem vysvětlit, řekly jenom tolik, že je to horší, než kdyby je někdo páčil na živém těle. Bude to přímý Boží zásah. Proto by se měl každý tohoto trestu víc obávat než jakéhokoli jiného zla. Pro malé děti by bylo rozhodně lépe, aby zemřely přirozenou smrtí, než aby pocitily takové hrůzy.

V Americe byla Conchitě o tomto trestu položena celá

řada otázek. Napsala k tomu: – Trest bude hrozný, **když se nepolepšíme**. Bude to tak, jak si to zasloužíme. My jsme to viděly, ale nemůžeme říci, v čem to spočívá. K tomu jsme od Naší Paní dovolení nedostaly. Když jsem to viděla já, dostala jsem nepředstavitelný strach, ačkoliv jsem současně viděla převatou Pannu. – Na další otázky potom odpověděla, že neví, kdy ten trest Bůh na lidstvo dopustí. Neví také, za jak dlouho se to stane po velkém zázraku. Zásah a velikost trestu závisí na tom, jestli přijmeme poselství Panny Marie a jak je budeme usku-tečňovat.

Vize hrůzy, kterou nám Pan-na Maria a archanděl Gabriel postavili před oči prostřednic-tvím dětí v Garabandalu, nás musí přimět k tomu, abychom se vážně začali zamýšlet nad svým obrácením. Je to takové píchnutí mezi žebra, abychom si uvědomili, že jsme jen tvo-rové Boží a že se máme dobro-volně rozhodnout pro Boha, protože je spravedlivý a má nás rád. A v poslední době ukazuje také svou trpělivost, že nás ne-trestá, aniž by nás předtím va-roval.

„Kolik z nás uposlechlo této výzvy?“ zaznívá bolestně do této situace konstatování dr. Morálese, jenž byl vedoucím komise, která vyšetřovala gara-bandalské události. Asi jsme nevyužili velké nabídky Boží lásky, kterou dal Bůh nám a celé církvi, a tuto nabídku jsme nechali přejít okolo nás.

Je už opravdu pozdě? Pozdě už je, ale ne zase až příliš pozdě, abychom se probudili a vrá-tili k Bohu a druhým lidem vy-světlovali garabandalské udá-losti. To je úkol všech, kteří se jimi nechali oslovit. Začněme tedy, dokud ještě není příliš pozdě, a vezměme si příklad ze slepého Američana Joye Lo-mangina...

(Pokračování v příštím čísle)

Dvě překvapení

Německý katolický měsíčník »Christ von Morgen« píše v rubrice »Zvěstování evangelia« o dvou překvapeních.

PRVNÍ PŘEKVAPENÍ je ze Švédska

Nejen moderní svět přichá-zí stále s novými překvapení-mi. Jedním z takových překva-pení je současné Švédsko. Za-tímco v 60. letech bylo spolu s jinými státy světa průkopní-kem tzv. sexuální revoluce, je dnes dějištěm překvapujícího růstu katolické církve, který někteří pozorovatelé pokládají přímo za dramatický.

Ještě před sto lety zde živo-řilo několik málo katolických obcí v doslova ubohých pod-mínkách. V celé široké zemi bylo možno potkat katolíka jen zcela ojediněle. Ale pohyb oby-vatel v druhé polovině našeho století přinesl nečekaný obrat.

60 národů spojených v modlitbě

V absolutních číslech stále ještě není nic průkazného. Ale rozhodující je strmá křivka vý-voje. Největší skandinávská země má dnes 8,8 mil. obyva-tel, kteří jsou převážně luther-ského vyznání. Počet katolíků činí 164 000. 80% těchto kato-líků jsou v druhé nebo alespoň třetí generaci zahraničního pů-vodu a pokládají se dnes za Švédy nebo se alespoň zcela integrovali do švédského pro-středí. Tak se sešlo v některých famostech až 50 různých národ-ností. Ve farnosti sv. Evženie ve Stockholmu se mluví dokonce o 60 národnostech, které se zde shromáždily.

„Nejmladší církev Evropy“

Příznačné je, že katolickou církev ve Švédsku je nutno označit jako mladou. Na rozdíl od situace ve všech ostatních státech, a to i takových, které se pokládají za převážně kato-

lické, převažuje ve Švédsku výrazně počet katolických křtů nad počtem katolických po-hřbů. Každoročně přestupuje kolem 100 osob z jiných vyzná-ní do katolické církve. Převáž-ně z církve lutherské. Největší přírůstky jsou ovšem mezi přis-těhovalci. V celé zemi je za-tím 38 farností, které se sdru-žují v jediném biskupství (die-céze Stockholmu). Věřícím je k dispozici 136 kněží a 245 ře-holních sester. Významné je, co tato „malá“ církev vybudova-la. Vede dvě katolické soukromé školy, dva instituty pro vzdělávání dospělých, jeden ve Stockholmu a druhý v Malmö, druhém největším městě Švéd-ska. Je zde deset katolických škol pro výchovu zdravotních sester, 5 domovů důchodců a jeden hospic.

Těžiště se stále rozšiřuje

Situace některých farností připomíná nicméně poměry misijních stanic v třetím světě. Tak farář obce Lulea obhospo-dařuje v severním Švédsku úze-mí velké jako Bavorsko.

Na příkladu Švédska je vi-dět, že Boží království nelze hodnotit lidskými měřítky. Na tomto místě sluší připomenout také katolíky v Indii, kteří za-znamenávají velké přírůstky.

Indičtí kněží a řeholnice půso-bí dnes (jako misionáři?) stále ve větším počtu v Německu.

Místa, která byla kdysi výkvě-tem křesťanství, jako jsou Turec-ko a severní Afrika, nemají dnes téměř žádné křesťany, anebo zde vedou krutý boj o přežití. Hlavní těžiště se v průběhu dějin stále přemísťuje.

DRUHÉ PŘEKVAPENÍ je z Česka

Římská kongregace pro kult a svátosti kladně reagovala na žádost českých biskupů z léta 1997 a povolila na jejich území podávání přijímání na ruku. Tato praxe má začít o první neděli postní.

Předcházet má přípravné poučení věřících a pastýřský list. V každém případě je na rozhodnutí jednotlivých věřících, které formě přijímání dají přednost. Tato iniciativa českých biskupů byla pro některé kruhy překvapením, protože přijímání na ruku vedlo v mnoha zemích k těžkým sporům mezi věřícími. Řešení nakonec vyústilo v nedbalé a neuctivé přijímání na ruku. V prvotní církvi patřila eucharistie k nej-pečlivěji střeženým tajemstvím. K přijetí eucharistie byl věřící připuštěn teprve po dlouhé přípravě a zkoušce. Stálo za tím mimo jiné přesvědčení, že církevní obec, která si nestřeží své svatostánky, ztrácí na vě-rohodnosti.

Alfons Sarrach

1. února vykonal Jan Pavel II. pastorační návštěvu v římské farnosti Božského Srdce Páně. Navštívil přitom jako první z 13 000 misionářů také jednu rodinu a předal jí osobně dopis, který je adresován katolíkům města Říma. Tito misionáři s dřevěným misijním křížem na krku navštíví v průběhu postu všechny římské rodiny. Každá rodina obdrží při misijním tažení kromě papežova listu také výtisk Skutků apoštolů. V postní době tito misionáři uskuteční také různá další setkání. Jan Pavel II. věnoval po jednom výtisku Skutků apoštolů také všem veřejným činitelům města Říma. Byla to 266. návštěva Jana Pavla II. v římských farnostech, kterých je celkem 328.

Alexandrina – utrpení a sláva (7)

EXTÁZE PAŠIJOVÝCH MUK

Velkolepé zjevení Pána Ježíše, které Alexandrina údajně viděla 6. září 1934, předznamenalo začátek řady zjevení, ve kterých Ježíš vizionářku poučoval krůček po krůčku o bolestech svého života a o Umučení. Měla opakovaná zjevení o věčném zatracení mnoha duší a o zločinech lidí a národů, zaslepených hříchem. Zdálo se, že Pán Ježíš volá v úzkosti k světu, který se řítí po široké cestě do záhuby: „Proste o smilování... konejte, co hlásáte! Jsem velmi mnoho uražen... Jak strašní zločinci zalidňují peklo! Varoval jsem Sodomu a Gomoru, ale nemělo to žádný účinek. Nešťastníci!... Tentýž trest bude vyměřen vám.“

Při těchto slovech Alexandrina zbledla a znásobila své oběti, aby se pokusila zadržet rameno božské spravedlnosti od potrestání lidstva druhou světovou válkou. Dostalo se jí poučení, že válka může být odvrácena jedině zasvěcením světa Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Aby získala tuto nevidanou Boží milost, Alexandrina se znovu nabídla jako smírná oběť za mír. Pán Ježíš její modlitbu uvítal a znovu jí přislíbil, že jí dá prožít své bolestné umučení jako znamení, že zasvěcení bude nakonec vykonáno a dny soužení budou zkráceny.

Během tohoto období Alexandrina vstoupila do fáze temné kontemplace. Ve svém životopise vzpomíná:

Jestli Ježíš vůči mně rozhojnil své milosti a projevy přízně, současně se znásobily i mé pochybnosti a stále rostl strach z toho, že klamu sebe samu a ty, kdo žijí se mnou... Zdálo se mi, že všechny milosti byly falešné, mým vlastním výmyslem. Můj Bože, jaká muka! Zavíraly se nade mnou temnoty a nebylo

nikoho, kdo by mi ukázal cestu. Jakkoli usilovně můj duchovní vůdce pracoval, aby mi vštípl důvěru, nebylo nic, co by mi poskytlo útěchu.¹

Zjevení pokračovala navzdory jejím úzkostem. Mezi nimi byly hrůzné popisy stavu zatracení mnoha duší. Zdálo se jí, jak slyší slova Pána Ježíše:

Nesčetné zástupy hříšníků podněcují každým okamžikem Boží hněv vůči světu – ten nejhorší hněv. Nešťastníci, jestli se neobráť! Ubohý svět, co z něho bude! Pokání, pokání všude na celém světě! Pokání! Ó světe, uznej své zločiny, nebo budeš zničen. Běda světu! Božská spravedlnost to už nemůže snášet.

Varování pokračovala vizemi spáleniště druhé světové války. V záplavě slz Alexandrina vykřikla: „O můj Ježíši, to všechno chci vytrpět já! Já chci být tebou rozdrčena! Já jsem tvou obětí... ale netrestej svět. Chci být hromosvodem tvého hněvu.“

Současně cítila naléhavou potřebu posílit svou duši pro hrozné utrpení, o kterém tušila, že je před ní. Požádala proto, aby mohla vykonat duchovní obnovu pod vedením P. Pinha. O tomto období napsala:

Dlouhou dobu jsem ve své duši pociťovala velikou agónii a často se zdálo, že jsem na pokraji pádu do strašné propasti. Avšak ve dnech mé duchovní obnovy se moje utrpení zdvojnásobilo. Propast se otevřela, aby mne děsila. Spravedlnost Věčného Otce na mne padala a zvoláním: „Odplatu!... Odplatu!“ zvyšovala mé bolesti těla i duše. Není možné je popsat. Jenom ten, kdo je cítil a viděl, může rozumět. S tímto strašným hlasem Věčného Otce jsem trávila dny a noci, zmlála a převalovala jsem se v posteli.

Alexandrina pokračuje: *Ráno 2. října 1938 mi Pán Ježíš*

řekl, že budu muset projít jeho celým umučením od Getseman po Kalvárii, ale že nedospějí ke Consummatum est (dokonáno jest). Potvrdil, že začnu příštího dne a že budu tato utrpení opakovat každý pátek ihned po poledni až do tří hodin odpoledne. Neřekla jsem Pánu „ne“. Na všechno jsem upozornila svého duchovního vůdce a s úzkostí jsem očekávala zítřejší ráno, protože nikdo z nás si nedokázal představit, co se bude dít. V noci z 2. na 3. říjen byla duševní agonie intenzivní, ale utrpení mého těla bylo dokonce ještě větší. Začala jsem ztrácet krev a prožívala strašné bolesti. A právě v tomto utrpení jsem vstoupila do svého prvního ukřížování. Tu hrůzu jsem cítila hluboko ve svém nitru. Ó, jak nevýslovné byly mé bolesti!

Každé extázi pašijových muk (měla jich na 180) předcházelo mnoho hodin vzrůstající hrůzy, která ji úplně zachvátila s blížícím se pátečním polednem. Strach byl často doprovázen nesmírným smutkem, nevolností na zvracení a prožitkem hrozné opuštěnosti.

Alexandrinu paměť děsily strašné zážitky. Ještě sedm let poté ve své mysli prožívala ono první ukřížování. Napsala: „Všechno se mi zdálo jako přítomnost. Cítila jsem ten strach a hrůzu oněch hořkých hodin, úzkost mého duchovního vůdce vedle mne i slzy mé vyděšené plačící rodiny.“

Krátce po poledni 3. října 1938 ji Pán Ježíš pozval, aby podstoupila jeho pašijová muka: „Pohled, má dcero, Kalvárie je připravena. Přijímáš?“ Alexandrina statečně svolila. Užaslým svědkům se zatajil dech, když upadla do extáze a obnovila se jí funkce ochrnutých končetin, téměř se vznesla z lůžka a podstoupila mučivý pochod z Getseman na Kalvárii. Pašijové extáze byly filmovány a záběry tvoří důležitou část svědeckví procesu jejího blahorečení v Římě.

Očitá svědkyně, slečna Concettová, která učila ve vesnické škole, zanechala živý popis jedné z těchto mimořádných extází.

V Ježíšem určené hodině začala Alexandrina, náš „seraf lásky“, trpět za nás a za mnoho hříšníků, které chtěla zachránit. Pomáhala jsem při té agónii, ale nevím, jak ji popsat. Alexandrina trpěla od Getsemanské zahrady až ke Kříži. Ó, jak se to na tom jejím křehkém těle všechno znovu odehrávalo! Když jí Ježíš sdělil, že ona hodina se již blíží, že všechno je pro její křížovou cestu (via dolorosa) připraveno krok za krokem až po Kalvárii, odpověděla velmi statečně: „Ano, Ježíši, udělám všechno pro tebe a pro záchranu hříšníků.“ Potom snášela smrtelnou úzkost, bičování, korunování trním, pouta i setkání s Pannou Marií, na niž upřeně hleděla s takovou bolestí, jakou mé oči ještě nikdy předtím neviděly.

Pády pod křížem byly tak viditelné, že neponechaly prostor žádným pochybnostem... Podle mého názoru se její agónie ještě zesílila, když nabídla své malé bílé ruce a pak nohy, aby byly přibity. Pak byl kříž vsazen do země... jak srdceryvná scéna! Jaký smutek zaplavil naše duše! Následovala agónie na kříži s jejími smutnými a pronikavými vzdechy. A ten její pohled! Bylo to nepopsatelné! Opakovaně vzdychala a nakonec zavřela vpadlé oči ve fialových důlcích, sklonila hlavu a zemřela. Jak věrná kopie Ježíšovy smrti!

Pokračování příště

¹ Pro čtenáře, kteří nejsou obeznámeni s asketickou a mystickou cestou, by tyto výhrady služebnice Boží mohly být zavádějící. Avšak právě ony jsou jasným znakem, že komunikace mezi Bohem a Alexandrinou byla pravděpodobně skutečná. Kdyby si byla příliš jistá sama sebou, museli bychom být nedůvěřivější

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XXVIII.

Wilhelm Hünermann

Dva dny trvalo putování, pak se před nimi objevily věže Caesaroduna, dnešního Tours.

„Máte nějaký svátek?“ ptal se Martin, když viděl, že všechny ulice jsou plné lidí.

„To už uvidíš, otče,“ zahádně se umíval Rusticus. Martin s rostoucím úžasem pozoroval, že všichni ti lidé, jak se zdálo, čekali jen na něho a tlačili se za ním, pak zaslechl někde z davu výkřik, ke kterému se brzy připojily stovky a tisíce:

„Ať žije náš nový pastýř!“

„Co se tu děje?“ ptal se Martin, hluboce otřesený.

„Občané Caesaroduna zdraví svého nového biskupa,“ odpovéděl jeho průvodce.

„Nového biskupa? Kdo je to?“

„Ty jsi to, otče! Město tě jednomyslně zvolilo svým vrchním pastýřem, a protože jsme věděli, že bys dobrovolně klášter neopustil, uchýlil jsem se ke lsti. Odpusť mi, otče, že jsem tě klamal. Moje žena se těší plnému zdraví.“

Zmatený a ohromený do hloubi duše se Martin vzpíral zbožnému nátlaku. Chtěl se obrátit zpět, ale nemohl se vysvobodit z jásajícího davu. Napůl ho tlačili, napůl nesli k bráně katedrály, kde jej sbor kněží vítal jako nového pastýře. Nadarmo Martin zapřisahal klérus i lid, aby odstoupili od své volby.

„Jsem jenom ubohý mnich a nehodný takového úřadu,“ koktal v slzách, ale lid v Tours odpovéděl tisíci hlasy: „Martin je hoden. Nikdo není hodnější než on! Šťastná je naše církev, když jí byl dán takový pastýř!“

Tu a tam se sice též objevil odpor. Našlo se dokonce i několik kleriků, kteří ohrnovali nosy a říkali:

„Pěkného biskupa jsme si zvolili! Jen se na něho podívej-

te, jaký má hrubý plášť přes hnědou tuniku! Podívejte se na ty ošlapané sandály, na jeho obličej opálený sluncem, jeho nepěstěné vlasy! Přichází jako nějaký tulák, bez kočáru, bez doprovodu, s žebráčkou holí v ruce!“ Ale jejich hlasy zanikly v jásavém křiku davu.

Když Martin viděl, že všechno jeho zpěčování je marné, podřídil se rozhodnutí lidu, v němž, jak byl přesvědčen, poznával vůli Boží. Ještě téhož dne byl vysvěcen na vrchního pastýře v Tours. Metropolita z Rouenu mu vsadil na hlavu mítru, podal mu pastýřskou hůl. Když mu oblékali purpurový plášť posázený zlatem, kmtil se úsměv kolem rtů nového biskupa. Bezděky mu přišla na mysl předpověď hvězdoporce v Sabarii: „Na ramena si položí plášť z purpuru a ze zlata.“

Pak ale jeho tvář opět zvažněla a v hloubi svého srdce vzdychal k Bohu:

„Ó Pane, vyvolil jsi mne pro tento úřad. Byla to tvá vůle a já poslouchám. Non recuso labore – neodmítám práci. Ty však stůj při svém sluhovi, kterého jsi pozvedl z jeho nízkosti!“

VĚRNÝ PASTÝŘ

Na dómském náměstí vanul ledový vítr a v bláznivé změti před sebou hnal bílé vločky. Biskup Martin vystoupil po schodech ke své katedrále, když se z rohu u dveří zvedl muž v žalostně rozedraném oděvu a zastoupil mu cestu.

„Dej mi něco, abych mohl zakrýt svou nahotu,“ žádal žebrák. „Přece vidíš, jak mrznu!“

„Máš pravdu, příteli,“ odpovéděl trpělivě vrchní pastýř. „Postarám se, aby ti dali, co potřebuješ.“ Pak nařídil arcidia-

novi, který ho doprovázel, aby žebrákovi neprodleně opatřil oblečení, a odebral se do sakristie obléci liturgická roucha k mešní oběti.

Dva klerikové, jeden z Angers, druhý z Tours, pozorovali tuto scénu.

„Kdo je ten muž, který tak klidně snáší opovážlivost veřtelce?“ ptal se cizinec.

„To je náš nový pastýř, biskup Martin,“ odpovéděl domácí.

„Jak, to je váš biskup?“ smál se ten z Angers. „Tento muž v rozřepeném selském kabátě je váš biskup? U Boha, myslím jsem, že je to nějaký pobuda.“

„Žije i jako vrchní pastýř našeho města v úplné chudobě, zůstává pokorným, skromným mnichem, kterým kdysi byl. Za nic na světě se nechtěl nastěhovat do biskupského paláce. Bydlí venku v ubohé chatrči mezi katedrálou a městskou hradbou. Jestli chceš, můžeš si ji prohlédnout. Dveře nejsou nikdy zavřené.“

Cizinec s úžasem pozoroval chudý příbytek, kam ho zavedl místní klerik. Rozviklaný stůl z hrubého dřeva, třínožka, slamník, plechová miska a lucerna se zeleným potahem, to bylo celé zařízení. Oknem bez závěsů metl sníh.

„Můj Bože, jaká chudoba!“ uklouzlo duchovnímu z Angers. „Žádný žebrák nebydlí nuzněji. A jaká zima! Marně hledám ohřívací pánev.“

„Také ji nenajdeš! Náš biskup nepotřebuje oheň!“

„Ale kde jsou stáje a vozy? Přece musí mít koně a kočár?“

„Nemá nic takového. Na cestu mu stačí hůl, kterou vidíš tamhle v koutě. Na delší cesty si nanejvýš půjčí osla od mlynáře.“

„Ale to je přece proti všem zvyklostem onoho dekóra, které naleží knížeti církve.“

„Odpovídá to ale přesně učení synody v Kartágu: „Biskup má mít skromný byt blízko kostela, jeho nábytek nemá mít

Mějme lásku a pokoru a podporujme druhé, neboť to obmývá duše z poskvm hříchu. Vždyť lidé přijdou o všechno, co zanechají na tomto světě; s sebou však ponosou odměnu za lásku a za to, co rozdali; za to dostanou od Pána odměnu a štědrú odplatu.

Sv. František z Assisi

velkou cenu, jeho stůl má být chudý. Hodnost svého úřadu ať osvědčuje čistotou víry a způsobem života.“

„Od synody, na kterou narážíš, se už hodně změnilo,“ potřásl hlavou cizinec. „V našich dobách má biskup ve světě skvělé postavení a musí podle toho vystupovat. Nemůže pobíhat jako žebrák. Když pomyslím na nádherný palác našeho pastýře defensora, na jeho skvělé kočáry, koně, na velkolepý průvod, kterým se obklopuje, mohu jen žasnout nad chudobou vašeho biskupa.“

„Apoštolové neměli nic z toho, co uvádíš, a přesto získali celou zemi. Náš biskup je zrovna tak apoštolský muž a ne nadarmo ho lidé nazývají svatým.“

Martin mezitím oblekl ornát a zbožně se připravoval na svatou oběť, když otrhanec vrazil do sakristie a hrubým hlasem hulákal:

„Co to má znamenat? Stojím venku v zimě a větru a tvůj vznešený klerik se nedává vidět. Mám tam ztvrdnout jako kámen?“

„Odpusť mi, bratře, že tě můj arcidiakon nechal čekat!“ odpovéděl biskup. „Asi ještě někde hledá vhodný oděv. Měj ještě okamžik strpení, hned ti pomohu.“

V koutě sakristie svlékl Martin svou tuniku a podal ji žebrákovi.

„Vezmi si zatím toto! Tunika je z dobré vlny.“

„Velkolepě nevypadá,“ vrčel otrhanec. „Přesto mě zachrání před zmrznutím.“ Beze slova poděkování se odvrátil.

Pokračování příště

Přijímání na ruku...

David Prentis

Praxe přijímání na ruku přepouští i další možnosti zneuctívání eucharistického Ježíše. Jistě bude kněz, hlavně na začátku, dávat pozor, aby přijímající snědl svatou hostii hned před jeho očima. Postupně ale, a především kde je velký počet přijímajících, se budou rozmnožovat případy, kde přijímající nesní hostii hned, ale odnese ji. Možná, že ji sní v lavici. Možná také, že ji strčí do kapsy. Možná, že si s ní budou děti hrát. Kněz tím ztrácí přehled; již nemá dozor nad dějem. Že takové způsoby jsou neuctivé a případně vedou k horšímu zneuctívání, nemůže snad nikdo popřít. Takové případy jsou časté v zemích s praxí přijímání na ruku a tvrzení, že u nás se nic takového stát nemůže, je velmi naivní.

Ale to není to nejhorší. Je známo, že se satanisté snaží získat proměněné hostie pro rituální zneužívání ve svých černých mších. Pro ně to musí být hostie posvěcená katolickým knězem; o evangelickou hostii nemají zájem, což svědčí o tom, že i oni věří v proměňování. Slyšel jsem o případu, kdy byla proměněná hostie prodána v glasgowské katedrále za deset liber. Když jsem se o tom zmínil jednomu biskupovi - bylo to dříve, než Česká biskupská konference ohlásila novou možnost přijímání na ruku - odpověděl mi v tom smyslu, že Pán Ježíš už hodně trpěl na Golgotě, a když bude trochu víc trpět, nebude mu to vadit. Tato odpověď mě tak šokovala, že jsem zůstal beze slov. Myslím, že ten biskup asi nevěřil, že se to opravdu stalo. Ve skutečnosti je okultismus v Británii dosti rozšířený, mnohem více než tady, takže mě ten případ nepřekvapil. Okultismus je dokonce propagován, např. ve školních učebnicích, sice humorným způsobem, ale patrně

s cílem, aby si děti na něj zvykly. Je také rozšířený v USA a Německu, ale zdá se, že v Británii je situace nejhorší. Okultní praktiky a hlavně černé mše je potřeba brát vážně. Je známo, že Hitler a jeho učedníci praktikovali rituály černé magie, z čehož patrně čerpali sílu ke svým zločinům, které působily smrt miliónů lidí. Je naivní předpokládat, že se tyto praktiky nebudou šířit sem, když ze západu přicházejí nejen dobré věci, ale i všechna špína. V minulosti bylo lidem tak důležité chránit svátost oltářní před zneužitím, že za ni byli ochotni položit i život. Dnes již na tom církvi nezáleží? Jde tu o ztrátu víry?

Po zavedení praxe přijímání na ruku přijde otázka přijímání pod obojí. Divil jsem se, jak šikovným způsobem řešila česká církev tuto otázku. Běžně se podává jen Tělo Kristovo. Mně stačí učení církve, že když člověk přijímá Tělo Kristovo, přijímá celého Krista, to je i Krev Kristovu. Pak jsem zjistil, že se o zvláštních slavnostech, jako o Velikonocích, podává Tělo a Krev Páně namáčením hostie. Tím je ta slavnost vzácnější. V zemi s historií poznamenanou utrakvistickými spory nemůže nikdo tvrdit, že katolická církev nepodává pod obojí, a přitom jsou zachovány směrnice II. vatikánského koncilu. Náš přítel ze Skotska, kněz, který nás u příležitosti našeho přijetí do katolické církve navštívil, se zeptal, co dělají ti lidé, kteří odmítají přijímat Krev Kristovu. Byl velmi překvapený, když jsem mu řekl, že takové případy neznám. Jaký je to cenný dar, když má církev jednotnou eucharistickou praxi! Proč, proč jej zahodit? Až se zaběhne praxe přijímání na ruku, budou chtít někteří lidé i „to víno“. O Krvi Páně se totiž moc nemluví. Protože nebude mož-

Nашe doba vypadá spíše jako čas překvapivých vědeckých a technologických objevů než jako epocha svatých. Jestliže se člověk nerealizuje duševně podle vnitřního spodobení s Kristem, mohou se koneckonců všechny jeho vymoženosti stát bezvýznamnými anebo dokonce nebezpečnými. A to zvláště proto, že dnes se hledá plné osobní uspokojení. Avšak svět více potřebuje svaté. Naše doba vyžaduje zralé osobnosti, které se snaží realizovat svátost ve všedním životě.

Když se lépe podíváme, zpozorujeme, že současná společnost pocítuje hlubokou potřebu svatých, totiž lidí, kteří pro svůj větší kontakt s Bohem jakýmsi způsobem pomáhají chápat Boží přítomnost a Boží odpověď na naše problémy. Bohužel jsou dnes mladí i dospělí, kteří špatně chápou tuto potřebu a oddávají se chiméře tajemna, anebo hledají znamení svého osudu v nebeských tělesech. Pověra a magie přitahují mnoho lidí, kteří hledají bezprostřední a jednoduché odpovědi na složité problémy života. Je třeba se vyvarovat tohoto nebezpečí. Svatí představují pro hledající duše přístupný a pevný bod, který odkazuje k Bohu. Dokáží silou svého příkladu naznačit cestu, které je třeba se držet, abychom šli správným směrem.“

Jan Pavel II., mše sv. na letišti v Mariboru, 19. 5. 1996

né přijímat namáčenou hostii na ruku, budou chtít pít svatou Krev z kalicha. V Británii se běžně přijímá pod obojí tak, že buď vedle kněze nebo na jiném místě v kostele stojí někdo s kalichem a někteří lidé přijímají jen Tělo, jiní Tělo i Krev. Mně stačí Tělo Páně, ale neurážím tím Pána, když odmítám pít jeho nabízenou Krev? Upřímný křesťan zažívá frustraci a bolest z rozdělení.

Jaké jsou důvody pro zavedení nového způsobu? Mluví se o hygieně. Kdekoliv se rozdává hromadně potrava, i posvátná, přijde otázka hygieny. Pozoroval jsem, že v diskusi kolem přijímání je otázka hygieny vždy výmluvou k zavedení horší praxe. U evangeliků se hygienou zdůvodňuje pití vína z jednotlivých skleniček místo z jednoho kalicha. Teď je hygienou zdůvodňováno přijímání na ruku místo do úst. Že zatím tisíciletá praxe nepůsobila u katolíků mory, je najednou bezvýznamné. Kdyby věřící katolíci trpěli nakažlivými nemocemi více než ostatní obyvatelstvo, nepřátelé církve by toho hned jistě využili, ale neslyšíme nic takového. Ovšem někdo by mohl namítnout: „Dneska je jiná situace, dneska máme AIDS!“ Pro nepřátele církve je AIDS

velice šikovní nemoc, jako by jim spadla z nebe, či spíše z pekla: nejdříve ničí postrachem z AIDSu morálku (kondomnání), teď víru.

Možná, že někomu připadá přirozenější nebo estetičtější přijímat na ruku než do úst, protože se ten způsob více podobá normální hostině. Všechno je relativní. Při normální hostině by si asi každý bral sám a víc a měl by větší výběr. Proti takovému způsobu slavení eucharistie píše sv. Pavel (1 Kor. 11,20-22). I při přijímání na ruku je jasné, že se jedná o symbolickou hostinu. Děti se při přípravě na první přijímání učí rozeznat posvátný pokrm od obyčejného. Je logické označit a zdůraznit tento rozdíl jiným způsobem jeho požívání.

Je mi záhadou, proč Česká biskupská konference žádala o povolení podávání na ruku. Podle papežského rozhodnutí z roku 1969 je to ústupek pro regulaci situace v místech, kde se podávání na ruku již proti právně praktikuje. Od roku 1992 jezdím po republice, pořádám kursy přirozeného plánování rodičovství a školím učitele. Navštívil jsem mnoho farností a kostelů. Nikde však jsem neslyšel diskusi na toto téma a nesetkal se s touhou

změnit praxi přijímání. Proč zavádět praxi, kterou nikdo, vyjma nějakých skupin nechce? A přece, když bude existovat možnost, budou mnozí svedeni k nové praxi, která se zdá na první pohled snazší. Mnoho biskupů jezdí po světě; překvapuje mne, že si nevšimli, jaký nepokoj způsobila tato praxe v jiných zemích. Proč chtějí tady zavádět tak pochybnou věc?

Neočekávám ovšem, že biskupská konference na poslední chvíli změní své rozhodnutí. Nám, kdo s ním nesouhlasí, nezbude než je přijmout. Ale to neznamená, že se nedá nic dělat. Když jsme o tom mluvili, vysvětlil mi místní kněz, že dříve se podávalo v kleče. Dnes se to nedělá, ale kdybych o to požádal, mohl bych přijímat v kleče. Cítil jsem, že bych opravdu rád přijímal v kleče, jak jsem byl zvyklý v minulosti v metodistické církvi, ale že o to nebudu žádat, abych zbytečně na sebe neupozorňoval. Ovšem když bude jednotný způsob přijímání stejně od první postní neděle zrušen, je situace jiná a budu o tom znova uvažovat. Přijímat v kleče by mohlo být malým gestem na odčinění neúcty k Pánu, která nevyhnutelně postupně vzejde z praxe přijímání na ruku.

Kněží by mohli vysvětlit v katechezi a kázání nevhodnost přijímání na ruku. Mohli by také žádat své biskupy o povolení odmítat podávání na ruku a vyvěsit o tom sdělení v kostele, jak je to např. v osmi řečech napsáno v moskevské katedrále.

Na národním sněmu by bylo možno žádat o zrušení nové praxe. Ve farnostech by měly být rozšířeny možnosti adorace nejsvětější svátosti. V USA vyprovokoval extrémní liberalismus v církvi reakci. Jsou farnosti, které praktikují stálou adoraci. Existuje dokonce společnost, která jim pomáhá zavádět tuto praxi, jež má pochopitelně

kladný vliv na duchovní život těchto farností. Kvetou a rostou. Bylo by to tady ve větších farnostech možné?

V roce 1862 měl sv. Jan Bosco vidění. Viděl papežem řízenou loď, znázorňující církev. Je velká bouře a kolem jsou nepřátelské lodi. Papež je zabit, ale hned je zvolen nový. Najednou jsou vidět v bouři dva sloupy. Menší má na sobě sochu Panny Marie a nápis Pomocníci křesťanů. Větší má na sobě svatou hostii a nápis Spasení věřících. Papež řídí loď mezi sloupy, ke kterým ji zakotví. Nepřátelské lodi bojují mezi sebou a navzájem se potopí. Moře se utiší, je mír. Papežovi se podaří zachránit církev, kterou zakotvil mezi úctou k Nejsvětější svátosti a úctou k Panně Marii, Pomocnici křesťanů.

Tyto dva typy zbožnosti jsou právě to, co potřebuje církev v dnešním světě. Křesťané jsou bezmocní ve světě zaplaveném perverzemi a špínou, jako je pornografie, prostituce, sexuální výchova, antikoncepce a další útoky proti čistotě. Maria je nám určena k pomoci v této situaci. V přítomnosti nejčistší neposkvrněné Panny nemohou tyto zvrhlosti existovat.

Ve světě poznamenaném násilím se jeví náš Pán Ježíš v podobě chleba a vína v naprosté slabosti a bezmocnosti. Je závislý na naší dobré vůli a péči. Když budeme pěstovat úctu k bezmocnému Pánu a cvičit v jeho přítomnosti pokoru, budeme mít lepší pochopení pro jeho nejslabší bratry a sestry, kterými svět pohrdá, totiž nenarozené děti, staré, nemocné a postižené lidi a chudé ze všech národů. Nemyslím si, že zavedení přijímání na ruku vede českou církev potřebným směrem. Naopak je to spíše krok v souladu s duchem tohoto světa. Nevěřím ovšem, že tento stav bude mít dlouhé trvání v české ani v univerzální církvi. Teď potřebujeme trpělivost.

□ **Bývalilevicovípartyzáni** ve Střední Americe vydali prohlášení, podle kterého »návštěva Jana Pavla II. na Kubě by měla být příkladem, jak má vypadat mírové soužití založené na vzájemné úctě«. Prohlášení podepsali zástupci partyzánů z Nikaragui, Salvadoru a Guatemaly.

□ **Arcibiskup Josef Zycinski poslal dopis** hlavnímu řediteli společnosti Amway v Polsku Marku Florczukovi, ve kterém hodnotí velmi negativně činnost této firmy. Zdůraznil, že mnoho polských rodin nese bolestné důsledky činností, které tato firma provozuje. Arcibiskup tak odpovídá na dotaz ředitele Florczuka.

KAI

□ **Kubánská vláda** má v úmyslu propustit brzy na svobodu 30-40 politických vězňů. Informoval o tom v Havaně předseda rady biskupů latinské Ameriky arcibiskup Oscar Rodrigues Maradiaga.

KAI

□ **27. ledna se v kostele sv. Josefa začaly oslavy 53. výročí osvobození vyhlazovacího tábora v Osvětimi – Březin-kách.** Mše svatá se zúčastnili bývalí vězni, místní správa a ředitelství osvětimského muzea.

□ **Spojené státy** nehodlají ukončit hospodářské embargo Kuby. Jsou však ochotny poskytnout Kubě humanitární pomoc.

□ **Letos je tomu 25 let**, co bylo v USA výrokem Nejvyššího soudu uzákoněno právo na provedení potratu. Odpůrci i příznivci potratu uspořádali řadu akcí. Uskutečnilo se také zasedání Výboru spravedlnosti senátu USA. Někteří účastníci a mezi nimi také vědci vyslovili názor, že tehdejší výrok se zakládal nikoliv na právu, ale na emocích. Akcí se zúčastnil také

viceprezident Al Gore a bývalý viceprezident Dan Quayle.

UCA News

□ **Během celé návštěvy Jana Pavla II.** na Kubě se střídaly na Jasné Hoře u Čenstochové řádové sestry ve dne v noci v nepřetržité adoraci před vystavenou Nejsvětější svátostí.

I na Kubě to byla především modlitba, co charakterizovalo již několik měsíců očekávání papežské návštěvy. Ve všech kostelích se konala setkání spojená s úvahami a modlitbou. Masová účast kubánských věřících na těchto akcích byla znamením jejich hluboké duchovní uvědomělosti a odpovědnosti. Ze všech koutů světa doprovázela Jana Pavla II. vroucí modlitba. Boží lid se na celém světě spojil, aby podpořil apoštolské úsilí svého nejvyššího pastýře, neúnavného hlasatele evangelia.

□ **V dnech 21.-23. března** se Jan Pavel II. chystá na návštěvu Nigérie. Navštíví místa Abuja, Enugu a Onitsha.

L'Osservatore Romano

□ **V rámci 6. světového dne nemocných** se konaly další návazné akce. 7. února byla představena »Velká bible Velkého jubilea«, 8. února začal mezinárodní kongres na téma »Ekonomie a zdraví – priority a vyrovnanost při rozdělování zdrojů«. 9. února se setkali evropští biskupové odpovědní za pastorační v oblasti zdraví a konečně 10. únor byl dnem modliteb a bratrství, při kterém se setkali mladí dobrovolníci pečovatelské služby.

Hlavním celebrantem v Loretu dne 11. února byl kardinál Angelo Sodano, papežský legát pro tuto příležitost. Prostřednictvím televizního mostu udělil Jan Pavel II. účastníkům z audienční síně Pavla VI. apoštolské požehnání.

-vis-

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

18. Ježíš Kristus se na začátku své mesiášské činnosti odvolává na tuto předpověď, obsaženou v Izaiášových slovech. Stalo se to hned v Nazaretě, kde strávil třináct let svého života v domě tesaře Josefa vedle své panenské Matky Marie. Když měl příležitost ujmout se slova v synagóze, otevřel knihu Izaiášovu a našel místo, kde bylo napsáno: „Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal“ – a když přečetl tento úryvek, řekl přítomným: „Dnes se naplnilo Písmo, které jste slyšeli“ (64). Tímto způsobem vyznal a prohlásil, že on je ten, kterého Otec „pomazal“, že je Mesiáš, to je ten, v kterém přebývá Duch svatý jako Boží dar, ten, který má plnost tohoto Ducha, ten, jímž je poznamenán „nový začátek“ daru, který dává Bůh lidstvu v Duchu svatém.

5. JEŽÍŠ NAZARETSKÝ, „VYVÝŠENÝ“ V DUCHU SVATÉM

19. Třebaže nebyl Ježíš ve své vlasti, v Nazaretě, přijat jako Mesiáš, přece na začátku veřejné činnosti je jeho mesiášské poslání v Duchu svatém odhaleno lidu Janem Křtitelem. Tento syn Zachariáše a Alžběty oznamuje u Jordánu příchod Mesiáše a udílí křest pokání. Říká: „Já vás křtím vodou. Přichází však někdo mocnější než já. Jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánek. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm“ (65). Jan Křtítel zvěstuje Mesiáše – Krista nejen jako toho, který „přichází“ v Duchu svatém, ale také jako toho, který „přináší“ Ducha svatého, jak lépe ukáže Ježíš ve večeradle. Jan je zde věrnou ozvěnou Izaiášových slov, která se u staro-

zákonního proroka týkala budoucnosti, kdežto v Janově učení u břehů Jordánu jsou bezprostředním úvodem k nové mesiášské skutečnosti, která také hned nastává. Jan je nejen prorok, ale také posel. Je Kristův předchůdce. To, co zvěstuje, se uskutečňuje před zraky všech. Ježíš Nazaretský přichází k Jordánu, aby i on přijal křest pokání. Při pohledu na toho, který přichází, prohlásí Jan: „Hledte, Beránek Boží, který snímá hříchy světa“ (66). To říká z vnučení Ducha svatého (67) a svědčí tak o naplnění Izaiášova proroctví. Současně vyznává víru ve vykupitelské poslání Ježíše z Nazareta. V ústech Jana Křtitele je název „Boží Beránek“ potvrzením pravdy o Vykupiteli, potvrzením neméně významným než to, které pronesl Izaiáš: „Pánův služebník.“ Takto je svědectvím Jana Křtitele u Jordánu Ježíš Nazaretský,

odmítnutý vlastními spoluobčany, ukázán očím Izraele jako Mesiáš, to je „Pomazaný“ Duchem svatým. A takové svědectví je posíleno jiným svědectvím vyššího řádu, o kterém se zmiňují tři synoptikové. Skutečně, když všechen lid byl pokřtěn, a zatímco Ježíš po přijetí křtu stál a modlil se, „otevřelo se nebe, Duch svatý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice“ (68) a současně se z nebe ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě jsem našel zalíbení“ (69). To je trojiční teofanie, která vydává svědectví Kristovu oslavení při příležitosti křtu v Jordáně. Nejen potvrzuje

Plán dalších exercicií MILES JESU pro ženy (18–35) na rok 1998:

24. 4. – 26. 4. 1998 ● 12. 6. – 14. 6. 1998
● 11. 9. – 13. 9. 1998 ● 27. 11. – 29. 11. 1998

Přihlášky na adresu:

MILES JESU, P.O. BOX 292,
601 00 Brno 1; tel.: 05/41 24 79 88

MILES JESU – vikendové exercicie pro rozpoznavání povolání (pro mladé muže ve věku 17–30 roků):

27. 2. – 1. 3. 1998 ● 13. – 15. 3. 1998
25. – 27. 9. 1998 ● 20. – 22. 11. 1998

V církevním domově „Petrimum,“ BRNO

„JSTE SCHOPNI PRO NĚKOHO RISKOVAT ŽIVOT? UDĚLEJTE TO PRO KRISTA!!!“
(Jan Pavel II.)

Informace a přihlášky:

Katolická komunita – MILES JESU,
Kamenná 59, 639 00 BRNO
tel.: 05/43 21 52 65
e-mail: mjbmnomen@brn.czn.cz

MLÁDEŽI! SNOUBENCŮM! MANŽELŮM!

V Salesiánském středisku mládeže Ostrava, Vítkovická 28, se bude konat **KURS O PLÁNOVANÉM RODIČOVSTVÍ** s vysvětlením přirozené – symptotermální metody.

Studenti, snoubenci, manželské páry, ti, kdo mají zájem o přirozený způsob plánování, také ti, kdo zvažují rizika umělé antikoncepce, i ctitelé a zásadní stoupenci přirozeného plánování rodičovství – všichni jsou srdečně zváni. Přednáší MUDr. Maria Fridrichová, instruktorka pracovní skupiny PPR Brno. Program je rozdělen na 3 sobotní dopoledne od 9.00 hod do 12.00 hod.

14. ÚNORA 1998 – popis zákonitostí lidské plodnosti, základní zásady plánování rodiny, symptotermální metoda.

28. ÚNORA 1998 – souhrn zásad symptotermální metody, zvláštní situace – nepravidelné cykly, kojení, nemoc, přechod.

14. BŘEZNA 1998 – ostatní způsoby regulace porodnosti, výsledky studie spolehlivosti PPR, přednáší MUDr. Ludmila Lázníčková.

CÍRKEVNÍ STŘEDNÍ ŠKOLA SV. ANEŽKY ČESKÉ V ODRÁCH

TŘ. 1. MÁJE 37,
742 35 ODRY,
TEL.: 0656/73 01 29
NABÍZÍ DENNÍ
STUDIUM ŠESTI OBORŮ

Studijní obory poskytující úplně střední vzdělání (s maturitou):

- 63-44-6/01 rodinná škola – sociální služby
- 63-44-6/02 rodinná škola – ekonomicko-administrativní služby
- 63-99-6/84 ekonomika a podnikání
- 76-52-6/01 sociální činnost - sociální pečovatelství
- 76-52-6/02 sociální činnost - sociální vychovatelství

Studijní obor ukončený závěrečnou zkouškou:

- 53-21-3/01 ošetřovatelka se zaměřením na rodinnou výchovu

NABÍZÍME:

- výuku anglického a německého jazyka
- taneční kurs
- sportovní a kulturní vyžití
- řízení motorových vozidel

**UBYTOVÁNÍ A STRAVOVÁNÍ
ZAJIŠTĚNO, ŠKOLNÉ SE NEPLATÍ**

Věřím, že můj
Vykupitel žije...!

Podle Boží svaté vůle
odebral se na věčnost

ADOLF VODÁČEK,

typograf, čestný předseda Spolku českých bibliofilů,
čestný jednatel Orla, publicista,
poválečný poslanec čsl. parlamentu,
vynikající organizátor
a příkladný katolík.

**Zemřel v Olomouci 1. února 1998
v 93. roce svého života.**

Pohřben byl po mši svaté v chrámu
Páně Olomouci-Slavoníně
v pátek 6. února na tamním hřbitově.

J. Vlček, J. Musil

svědectví Jana Křtitele, ale prozrazuje ještě hlubší rozměr pravdy o Ježíši Nazaretském jako Mesiáši. Nuže: Mesiáš je milovaný Syn Otce. Jeho slavnostní vyvýšení se neomezuje na mesiášské poslání „Pánova Služebníka“. Ve světle teofanie u Jordánu se týká toto vyvýšení tajemství samotné Mesiášovy oslavy. On je vyvýšen (oslaven), protože je Syn, v němž má Bůh zalíbení. Hlas shůry říká: „Můj milovaný Syn.“

20. Teofanie u Jordánu vrhá pouze letmé světlo na tajemství Ježíše z Nazareta, jehož celá činnost bude probíhat za aktivní přítomnosti Ducha svatého (70). Toto tajemství bude postupně odhaleno a potvrzeno samotným Ježíšem, vším, „co konal a učil“ (71). V linii tohoto učení a mesiášských znamení, která Ježíš vykonal dříve, než došlo k řeči na rozloučenou ve večeradle, nalézáme události a slova,

kteřá tvoří obzvlášť důležité momenty tohoto postupného zjeování. Tak evangelista Lukáš, který už představil Ježíše jako „plného Ducha svatého“ a říká, že ho „Duch vedl na poušť“ (72), nám sděluje, že po návratu dvaasedmdesáti učedníků z misie, kterou jim Mistr svěřil (73), když mu rozradostněni vyprávěli o plodech své práce, „v té chvíli zajásal Ježíš v Duchu svatém a řekl: „Velebím tě, Otče...; ano, tak se ti zalíbilo“ (74). Ježíš jása nad Božím otcovstvím, jása, protože je mu dáno, aby toto otcovství zjevoval, jása konečně nad zvláštním vyzařováním tohoto Božího otcovství na své „malíčké“. A evangelisté označují toto všechno jako „jásání v Duchu svatém“. Toto jásání podněcuje v jistém smyslu Ježíše, aby řekl ještě víc. Poslyšme: „Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo neví, kdo je Syn, jen Otec, ani kdo je Otec,

jen Syn a ten, komu to chce Syn zjevit“ (75).

21. To, co při teofanii u Jordánu přišlo takřka „zvenčí“, shůry, vychází zde „zevnitř“, tj. z hlubiny Ježíšovy bytosti. Je to jiné zjevení Otce a Syna, spojených v Duchu svatém. Ježíš mluvil jen o otcovství Boha a o svém synovství – nemluví přímo o Duchu, který je láska, a proto je spojovacím článkem Otce a Syna. Avšak to, co říká o Otci a o sobě, Synu, vyvěrá z oné plnosti Ducha, která je v něm, která přetéká do jeho srdce, prostupuje jeho „já“, oduševňuje a oživuje z hloubi jeho činnost. Proto ono „jásání v Duchu svatém“. Spojení Krista s Duchem svatým, o kterém má dokonalé poznání, se vyjadřuje oním „zajásáním“, jež dává jistým způsobem postřehnout svůj tajemný zdroj. Vidíme tu zvláštní označení a vyvýšení, vlastní Synu člověka, Kristu-Mesiáši, jehož lid-

sví náleží osobě Božího Syna, který je v božství jedné podstaty s Duchem svatým. Ve velkolepém vyznání Božího otcovství odkrývá Ježíš Nazaretský také sám sebe, své božské „já“: on je vskutku Syn „téže podstaty“, a proto „nikdo neví, kdo je Syn, jen Otec, ani kdo je Otec, jen Syn“, ten Syn, který „pro nás lidi a pro naši spásu“ se stal člověkem působením Ducha svatého a narodil se z Panny, která se jmenovala Maria.

Poznámky:

- 64 Srov. Lk 4,16–21; Iz 61,1 a n.
65 Lk 3,16; srov. Mt 3,11; Mk 1,7 a n.; Jan 1,33
66 Jan 1,29
67 Srov. Jan 1,33 a n.
68 Lk 3,21 a n.; srov. Mt 3,16; Mk 1,10
69 Mt 3,17
70 Srov. sv. Bazil, De Spiritu Sancto, XVI, 39: PG 32,139
71 Sk 1,1
72 Srov. Lk 4,1
73 Srov. Lk 10,17–20
74 Lk 10,21; srov. Mt 11,25 a n.
75 Lk 10,22; srov. Mt 11,27

Liturgická čtení

Neděle 15. 2. – 6. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 17,5–8
Ž: 1,1–2.3.4+6 Odp.: Ž 40 (39),5a
2. čt.: 1 Kor 15,12.16–20
Ev.: Lk 6,17.20–26

Pondělí 16. 2. – ferie

1. čt.: Jak 1,1–11
Ž: 118,67.68.71.72.75.76 Odp.: 77a
Ev.: Mk 8,11–13

Úterý 17. 2. – nez. pam. sv. Alexia a druhů

1. čt.: Jak 1,12–18
Ž: 93,12–13a.14–15.18–19 Odp.: 12a
Ev.: Mk 8,14–21

Středa 18. 2. – ferie

1. čt.: Jak 1,19–27
Ž: 14,2–3ab.3cd–4ab.5 Odp.: srov. 1b
Ev.: Mk 8,22–26

Čtvrtek 19. 2. – ferie

1. čt.: Jak 2,1–9
Ž: 33,2–3.4–5.6–7 Odp.: 7a
Ev.: Mk 8,27–33

Pátek 20. 2. – ferie

1. čt.: Jak 2,14–24.26
Ž: 111,1–2.3–4.5–6 Odp.: srov. 1
Ev.: Mk 8,34–39

Sobota 21. 2. – nez. pam. sv. Petra Damianiho nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: Jak 3,1–10
Ž: 11,2–3.4–5.7–8 Odp.: 8a
Ev.: Mk 9,1–12

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	15.2.	16.2.	17.2.	18.2.	19.2.	20.2.	21.2.
Antifona	919	934	949	964	980	996	1012
Žalm	784	783	783	784	784	784	783

Ranní chvály:

Hymnus	920	935	949	964	981	997	1013
Antifony	920	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	969	985	1001	1017
Antifona k Zach. kantiku	693	939	1308	969	985	1002	1017
Prosby	924	939	953	969	985	1002	1017
Záv. modlitba	693	939	1308	970	986	1002	1309

Modlitba během dne:

Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	693	943	957	973	990	1006	1022

Nešpory:

SO

Hymnus	915	929	944	959	975	991	1008	1024
Antifony	916	929	945	960	976	992	1009	1025
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	979	995	1011	1027
Ant. ke kant. P. M.	693	694	948	962	979	995	1011	694
Prosby	918	933	948	963	979	995	1011	1028
Záv. modlitba	693	693	948	1308	980	996	1012	695
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Nabídka knih na postní dobu

Knihy si můžete objednat na adrese:

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

KŘÍŽOVÉ CESTY

Rozjímání na postní dobu. Sestavil Ing. Karel Houdek

Soubor nejrůzněji pojatých křížových cest dává možnost každému, ať jednotlivě či ve společenství, od duší obětujících se přes věrné děti církve až po muže a ženy tonoucí v problémech, obrátit se slovy svého srdce k Bohu Otci a ve spojení s Ježíšovým utrpením odevzdávat se, očisťovat, posilovat, v pokoře prosit. Kniha představuje soubor celkem 58 křížových cest s mnoha tématy. Vhodné jak pro soukromé rozjímání, tak i pro modlitbu pobožnosti křížové cesty zejména v postní době.

Vydala Malice cyrilometodějská s. r. o., váz., 400 stran, A5, cena 120 Kč.

„ANO“ KE KŘÍŽI

Anton Gots

Úvahy o smyslu utrpení. *Brož., A5, 124 stran, cena 59 Kč.*

VELIKONOČNÍ CESTA

Peter–Hans Kolvenbach SJ

Kniha vznikla z exercicií, které na pozvání Jana Pavla II. dával ve Vatikánu generální představený Tovaryšstva Ježíšova P. Kolvenbach SJ. *Brož., A5, 176 stran, 69 Kč.*

SVĚTLO KALVÁRIE

Podle P. de Greeve upravil F. X. Juránek

Několik aktuálních meditací o Kristově utrpení. *110 stran, 25 Kč.*

SVĚT Z KŘÍŽE KRISTOVA

P. de Greeve, upravil F. X. Juránek

V knize jsme vtaženi do dramatu Kristova utrpení od Jidášovy zrady až po smrtelný zápas na kříži. *Brož., A5, 87 stran, 16 Kč.*

Oprava: Omluvte prosíme chybný údaj v oznámení o úmrtí na str. 14. Správně mělo být uvedeno **VODÁČEK**, nikoli **VONDRÁČEK**. Za toto nedopatření, ke kterému došlo při sazbě časopisu, se našim čtenářům i pozůstalým zesnulého omlouváme.

Objednávání Světla

Světlo si lze objednat na adrese:

* * *

Malice cyrilometodějská s. r. o.

EXPEDICE

Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

* * *

Zájemce o předplatné ze Slovenska prosíme, aby se obrátili na firmu RODENY (adresa je uvedena v tiráži), která Vám dá instrukce a zašle složenku na zaplacení.

**Piaceno prevodem
706 035**

Novinové výplatné

Odesílatel:

Malice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Malice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Malice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Oficiálně teologicky recenzováno. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stluka.malicecm@telecom.cz). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-F/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povolené SF, š. p. ZSRP Bra-tislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlašujeme redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.